

Arrest

nr. 224 079 van 17 juli 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Litouwse nationaliteit te zijn, op 25 maart 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 8 maart 2019 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten en inreisverbod.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 april 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 mei 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. ORAIBI, die *loco* advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 7 augustus 2008 dient de verzoekende partij een aanvraag van een verklaring van inschrijving (bijlage 19) in, als bloedverwant in neergaande lijn van haar Litouwse moeder, die over een verklaring van inschrijving (E-kaart) beschikt. Op 8 september 2008 wordt de verzoekende partij in het bezit gesteld van een E-kaart. Op 21 augustus 2017 wordt ten aanzien van haar een beslissing tot beëindiging van het verblijf genomen. Op 31 juli 2018, bij arrest nr. 207 387, verwerpt de Raad het tegen deze beslissing ingestelde beroep.

1.2 Op 8 maart 2019 neemt de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten en inreisverbod. Dit zijn de

bestreden beslissingen, die op dezelfde dag aan de verzoekende partij ter kennis werden gebracht en die luiden als volgt:

“(…) Mijnheer

naam: S(…)

voornaam: A(…)

geboortedatum: (…).1990

geboorteplaats: (…)

nationaliteit: Litouwen

Krachtens artikel 44bis§2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt u bevolen het grondgebied van België te verlaten, alsook het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis volledig toepassen, tenzij u beschikt over de documenten die zijn vereist om die Staten binnen te komen, van zodra u voor de gerechtelijke instanties voldaan heeft, om de volgende redenen:

Uw recht op verblijf werd op 21.08.2017 beëindigd op basis van artikel 44bis§2, deze beslissing werd u diezelfde dag betekend. Op 05.09.2017 diende u bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: RW) een verzoekschrift in om de nietigverklaring van de beslissing tot beëindiging van verblijf d.d. 21.08.2017 te vorderen. Op 31.07.2018 werd het beroep tot nietigverklaring door de RVV verworpen.

In de vragenlijst die u in het kader van het hoorrecht invulde op 28.02.2019 verklaarde u dat u Russisch, Nederlands, Engels en Bulgaars spreekt, leest en/of schrijft; dat u sinds 2004 in België verblijft; dat u via Polen en Duitsland met de bus met uw moeder naar België gekomen bent met een paspoort zonder visum; dat u niet weet waar uw paspoort is; dat u geen ziekte heeft die u belemmert naar uw herkomstland te reizen of naar uw herkomstland terug te keren; dat u een duurzame relatie heeft met E(…) L(…) V(…) ((…)); dat u familie heeft in België: uw moeder (S(…) S(…),(…)), uw stiefbroer (A(…) D(…)), uw broer (S(…) R(…),(…)); dat uw moeder en stiefbroer in de (….) te (…) wonen; dat u geen minderjarige kinderen heeft in België; dat u veel redenen heeft waarom u niet naar uw herkomstland zou kunnen terugkeren, nl. dat u daar niks heeft; dat u daar niks weet; dat uw familie en vrienden in België zijn; dat u de helft van uw leven in België doorgebracht heeft; dat u fouten gemaakt heeft waarvoor u nu boet maar dat u ook nog veel plannen heeft die u enkel in België kan uitvoeren zoals studies en werk; dat u zich hier thuis voelt bij uw familie en dat u hopelijk nog een kan krijgen om te tonen dat u het ook anders kan en wil.

Uw moeder, S(…) S(…) (geboren op (…), recht op verblijf, Litouwse nationaliteit), uw stiefvader, A(…) V(…) I(…) (geboren op (…), recht op verblijf, Bulgaarse nationaliteit), uw broer, S(…) R(…) (geboren op (…), recht op verblijf, Litouwse nationaliteit), en uw halfbroer, A(…) D(…) (geboren op (…), recht op verblijf, Bulgaarse nationaliteit), zijn allen woonachtig in België en jullie woonden allen samen op eenzelfde adres voor u in de gevangenis belandde. Zij bezoeken u in de gevangenis en u hebt regelmatig telefonisch contact met uw moeder en broer. Het gegeven dat deze familieleden u komen bezoeken in de gevangenis wijst op zich ook nog niet op een bijzondere afhankelijkheidsband die verder reikt dan de normale affectieve banden. Uit het arrest van de RVV d.d. 31.07.2018 blijkt dat het (althans op dat moment) tot een relatiebreuk tussen uw moeder en uw stiefvader gekomen is. Tevens blijkt dat uw meerderjarige broer verhuisd is en niet meer op eenzelfde adres als uw moeder woont. De relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen valt enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, §33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). In casu moet worden vastgesteld dat u geboren werd op (…) en dat u momenteel dus ruim 28 jaar oud bent. Er is niet gebleken dat u niet zelfstandig zou kunnen functioneren. Uit het loutere feit dat jullie voor u in de gevangenis terecht kwamen allen op eenzelfde adres woonachtig waren, kan niet afgeleid worden dat er in casu sprake zou zijn van een zodanige mate van afhankelijkheid dat deze de gebruikelijke banden die tussen gezins- en familieleden bestaan, overstijgt. Uit de omstandigheid dat u over een (vaste feitelijke) verblijfplaats beschikt bij uw moeder kan niet ipso facto een band van afhankelijkheid tussen jullie worden afgeleid. Voor de RVV argumenteerde u dat uw familieleden een essentiële rol zullen spelen bij uw re-integratie in de maatschappij en waar u structuur en begeleiding nodig heeft. De RVV oordeelde dat u onvoldoende aantoonde dat, op het moment van uw vrijlating, er sprake zal zijn van een zodanige afhankelijkheidsband op moreel vlak dat deze zou moeten worden gekwalificeerd als een bijzondere afhankelijkheidsband. Het gegeven dat u na uw vrijlating opnieuw wenst te gaan inwonen bij uw moeder in België betekent ook nog niet dat zij, of uw andere familieleden in België, u dan de nodige structuur en begeleiding kunnen geven die u dan naar

eigen zeggen behoeft om niet opnieuw op het slechte pad te komen. Zij slaagden daar vroeger immers ook niet in. U duidde niet concreet op welke wijze uw familieleden u dan opnieuw structuur en begeleiding kunnen en zullen geven, rekening houdende ook met uw leeftijd. U toonde een morele afhankelijkheidsband die verder reikt dan de gewone affectieve banden en die voldoende blijkt uit de feiten, onvoldoende aan. U voegde geen nieuwe elementen toe die een andere zienswijze opleggen. Ook een financiële afhankelijkheid werd, en wordt nog steeds niet, aangetoond. Uw leeftijd laat in beginsel toe te veronderstellen dat u in staat moet worden geacht om op zelfstandige basis een leven te leiden en in uw levensonderhoud te voorzien. Het gegeven dat u in de gevangenis af en toe sommen ontvangt van uw moeder en broer maakt nog niet dat u tijdens uw huidige gevangenschap in het bijzonder afhankelijk is van deze familieleden, u komt tijdens uw verblijf in de gevangenis immers in de eerste plaats ten laste van de Belgische Staat.

U haalde voor de RVV ook aan dat u als vaderfiguur zou optreden voor uw halfbroer, nu uw stiefvader uit beeld is en uw broer niet langer bij uw moeder woont. De RVV merkte op dat u geenszins overtuigde dat gezien uw moeder niet langer voor de opvoeding en zorg van haar jongste kind instaat, uw halfbroer dan is aangewezen op uw ondersteuning. Er bleek ook niet dat de vader van dit kind, ondanks de breuk met uw moeder, niet langer mee wil en kan instaan voor de zorg en opvoeding van dit kind, zowel financieel en materieel, en dat hij zijn rol als vader niet langer wil opnemen. Op geen enkele wijze staaft u uw bewering dat u actueel reeds als vaderfiguur zou optreden voor uw halfbroer met concrete elementen of een begin van bewijs. Dergelijke bewijzen werden ook nu niet voorgelegd.

U geeft aan een duurzame relatie te hebben met V(...) E(...) L(...) (geboren op (...), Belgische nationaliteit). U heeft ook nu nagelaten concreet te duiden welke elementen in het voorliggende concrete geval dan specifiek wijzen op het duurzaam en voldoende hecht karakter van jullie relatie. U blijft in gebreke om met voldoende concrete elementen aannemelijk te maken dat uw relatie als gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM te beschouwen is.

De contacten met familie, vrienden en vriendinnen in België kunnen ook op een andere manier worden onderhouden middels (korte) bezoeken in Litouwen of elders of middels moderne communicatiemiddelen.

U woont sinds 2004 in België, u was toen 13 of 14 jaar oud. Het is pas op 07.08.2008 dat u het nodige deed om uw verblijfssituatie in orde te brengen en op 08.09.2008 verkreeg u recht op verblijf. De omstandigheid dat u al op jeugdige leeftijd in België aangekomen bent, waardoor u een band hebt opgebouwd met België, is als zodanig geen bijzondere omstandigheid. Het is inherent aan langdurig verblijf dat hier bijvoorbeeld een schoolopleiding is genoten en dat er, behalve de familiebanden, ook sociale en culturele banden zijn. Het is begrijpelijk dat u tijdens uw verblijf in België vriendschappen hebt opgebouwd en dat uw sociale leven zich hier afspeelt. Dit betekent echter niet dat er niet van u gevergd zou kunnen worden dat u, nadat u aan Justitie voldaan heeft, terug zou keren naar uw herkomstland dan wel een derde land. Uit niks blijkt dat de banden die u met België opgebouwd hebt van een dergelijk uitzonderlijke aard zouden zijn dat deze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat u door uw persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde.

U verklaarde dat u niks heeft in Litouwen en dat u “daar niks weet”. Gezien u toch voor een deel opgegroeid bent in Litouwen, kan niet zonder meer aangenomen worden dat u geen andere band dan uw nationaliteit zou hebben met uw herkomstland. In het verleden haalde u aan dat u het Litouws bijna vergeten bent en in het recentste vragenformulier hoorrecht vermeldde u de taal zelfs helemaal niet. In dit verband wordt opgemerkt dat uit het arrest van de RVV d.d. 31.07.2018 blijkt dat de RVV uw toenmalige verklaring het Litouws totaal niet machtig te zijn strijdig bevond met uw eerdere verklaringen aan de Dienst Vreemdelingenzaken en niet kon overtuigen.

Uw grootouders waren volgens uw eerdere verklaringen nog woonachtig in Litouwen, er liggen thans geen stukken voor waaruit blijkt dat dat niet meer zo zou zijn. Zij kunnen u eventueel -in de mate van het mogelijke, gezien de ziekte van uw grootmoeder- bijstaan bij uw terugkeer en re-integratie in de Litouwse samenleving. Er blijkt tevens niet dat uw moeder of broer u hierbij niet zouden kunnen ondersteunen, door financiële steun en eventueel ook door het aanspreken van familieleden en/of vrienden of kennissen die zij nog hebben in het herkomstland. Uit het arrest van de RVV d.d. 31.07.2018 blijkt dat u in uw feitenrelaas bovendien zelf aangaf dat u initieel nog twee jaar heeft verbleven bij een oom in Litouwen om uw studies daar af te maken, voordat u uw moeder volgde naar België. U geeft niet aan dat dit familielid niet langer woonachtig is in Litouwen en u niet langer bij hem terecht zou kunnen in eerste instantie. U overtuigde de RVV niet dat u in Litouwen aan uw lot zou

worden overgelaten. Er blijkt ook niet dat u aldaar niet opnieuw contact kan zoeken met andere familieleden of vroegere vrienden en/of kennissen en u aldaar gelet op uw nog jonge leeftijd geen nieuwe contacten kan aanknopen. In redelijkheid kan worden aangenomen dat u opnieuw een leven voor uzelf kan opbouwen in uw herkomstland Litouwen. De Raad merkt trouwens ten overvloede ook nog op dat u niet aantoonde dat er concrete hinderpalen voorliggen voor uw moeder en halfbroer om samen met u terug te keren naar Litouwen.

Het gegeven dat u in België gewerkt hebt, dat u opleiding(en) gevolgd heeft en eventueel nog volgt tijdens uw detentie, doet niets af aan het feit dat u een gevaar vormt voor de openbare orde. Wat uw werkverleden in België betreft dient er trouwens op gewezen te worden dat u slechts sporadisch was tewerkgesteld op de reguliere arbeidsmarkt. De vaardigheden die u tijdens uw opleidingen en tijdens uw werk in België opgepikt hebt, zullen u wellicht ook in uw thuisland van pas kunnen komen.

Hoe dan ook, uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dan een inmenging in het privé - en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, te verzekeren. Het gevaar dat u vormt voor de openbare orde, is superieur aan de familiale- en privébelangen die u kan doen gelden.

Nergens uit uw administratief dossier blijkt dat een terugkeer naar Litouwen een risico op schending van het artikel 3 van het EVRM zou inhouden.

Krachtens artikel 44ter wordt u geen termijn voor vrijwillig vertrek toegestaan:

Reeds vanaf jonge leeftijd lijkt u problemen met de autoriteiten te hebben, getuige hiervan het feit dat u reeds als minderjarige meermaals in aanraking kwam met de Jeugdrechtbank. Sinds u op 31.08.2008 meerderjarig werd, liep u maar liefst 8 correctionele veroordelingen op. Hierbij waren 4 werkstraffen, maar minstens twee daarvan werden vervangen door een gevangenisstraf ten gevolge van de niet-naleving ervan. Hieruit kan redelijkerwijze afgeleid worden dat u het niet nodig acht uw verplichtingen na te komen en dat u zich onverantwoordelijk gedraagt. Uit het vonnis d.d. 03.03.2015 blijkt dat u deel uitmaakte van een groep jongeren die bekend stonden als amokmakers en afpersers van jongeren. Enig weerwoord van de slachtoffers werd beantwoord met bedreigingen en/of buitensporig geweld.

Alle slachtoffers waren duidelijk bang van jullie en vreesden repercussies als ze klacht zouden neerleggen. De feiten die u pleegde zijn laakbaar, getuigen van weinig zelfbeheersing en tonen een gebrek aan respect voor andermans fysieke integriteit. Ondanks meerdere straffen, bleef u volharden in een onverantwoordelijk en gewelddadig gedrag, waardoor redelijkerwijze verondersteld kan worden dat een schuldgevoel of spijt na een misdrijf u vreemd is. Op 27.06.2015 ging u zelfs zover dat u zich eigenhandig onttreed van uw enkelband en u verdween spoorloos tot u op 14.03.2016, 261 dagen later, uiteindelijk weer aangehouden werd. Dit getuigt van het feit dat u niet geneigd bent u te conformeren aan de maatschappelijke norm dat u zich aan de wet moet houden en bevestigt uw onbetrouwbaar karakter. Enige verbetering in uw gedrag dat afbreuk vermag te doen aan het ernstig, reëel en actueel gevaar dat u vormt voor de openbare orde, kan niet worden vastgesteld.

Uit voorgaande blijkt dat u geen lessen trekt uit uw veroordelingen en dat u de ernst van uw daden niet blijkt of niet wenst in te zien, noch schijnt u te begrijpen dat uw gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is. Uit uw persoonlijk handelen komt dan ook een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst niet zal herhalen. Het gegeven dat u reeds enkele uitgaansvergunningen heeft gekregen die zonder problemen zijn verlopen, vermag hier geen afbreuk aan te doen. Uit de gerechtelijke antecedenten die hierboven werden vermeld blijkt onomstotelijk dat er ernstige redenen van openbare orde zijn die het beëindigen van uw verblijfsrecht rechtvaardigen. Uit uw persoonlijk gedrag blijkt een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving die de beëindiging van uw verblijfsrecht noodzaakte om de openbare orde te beschermen. Enige verbetering in uw gedrag dat afbreuk vermag te doen aan het ernstig, reëel en actueel gevaar dat u vormt voor de openbare orde, kan niet worden vastgesteld. Uit het gegeven dat u gestart bent met de maandelijkse betaling van de schadevergoeding ten aanzien van de burgerlijke partij en dat u een gedeelte van de penale boetes hebt afbetaald, blijkt onvoldoende een werkelijk schuldinzicht.

Om deze redenen is het dringend en noodzakelijk dat u het grondgebied verlaat van zodra u aan Justitie voldaan heeft en wordt u geen termijn toegekend voor vrijwillig vertrek.

Krachtens artikel 44 nonies, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt het u verboden het grondgebied van België te betreden, alsook het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis volledig toepassen, tenzij u beschikt over de documenten die zijn vereist om die Staten binnen te komen, en dit voor een duur van 10 jaar, om de volgende redenen:

Een inreisverbod van 10 jaar is proportioneel daar u door uw persoonlijk gedrag geacht wordt een ernstige bedreiging te vormen voor de openbare orde.

Op 17.12.2007 werd u door de jeugdrechtbank te Antwerpen onder toezicht gesteld en werd u verplicht een prestatie van opvoedkundige of filantropische aard te leveren daar u zich schuldig gemaakt had aan afpersing, door twee of meer personen, wapens of op wapens gelijkende voorwerpen gebruikt of getoond zijnde, of hebbende doen geloven dat u gewapend was; aan diefstal met geweld of bedreiging, door twee of meer personen.

Op 15.12.2008 kreeg u van de jeugdrechtbank te Antwerpen een berisping daar u zich schuldig gemaakt had aan diefstal met geweld of bedreiging, door twee of meer personen, wapens of op wapens gelijkende voorwerpen gebruikt of getoond zijnde, of hebbende doen geloven dat u gewapend was.

Op 03.11.2009 werd u door de correctionele rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een werkstraf van 50 uren (vervangende gevangenisstraf: 5 maanden) daar u zich schuldig gemaakt had aan opzettelijke slagen of verwondingen (feit gepleegd op 18.10.2008).

Op 22.06.2010 werd u door de correctionele rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een werkstraf van 80 uren (vervangende gevangenisstraf: 8 maanden) daar u zich schuldig gemaakt had aan diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht (feit gepleegd op 10.10.2009).

Op 26.10.2010 werd u door de correctionele rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 10 maanden met uitstel gedurende 5 jaar daar u zich schuldig gemaakt had aan afpersing met geweld of bedreiging; aan opzettelijke slagen of verwondingen (feit gepleegd op 23.12.2009).

Op 15.05.2012 werd u door de correctionele rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot werkstraf van 70 uren (vervangende gevangenisstraf: 12 maanden) daar u zich schuldig gemaakt had aan opzettelijke slagen of verwondingen, een ziekte of ongeschiktheid tot het verrichten van persoonlijke arbeid veroorzaakt hebbende (feit gepleegd op 17.12.2011).

Op 18.12.2013 werd u door de correctionele rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 maand daar u zich schuldig gemaakt had aan poging tot diefstal op heterdaad betrapt, bij nacht, met geweld of bedreiging om uw vlucht te verzekeren (feit gepleegd op 13.01.2013).

Op 20.06.2014 werd u door de correctionele rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een werkstraf van 80 uren (vervangende gevangenisstraf: 15 maanden) daar u zich schuldig gemaakt had aan diefstal op heterdaad betrapt, met geweld of bedreiging, hetzij om in het bezit van de weggenomen voorwerpen te kunnen blijven, hetzij om zijn vlucht te verzekeren, bij nacht, door twee of meer personen, wapens of op wapens gelijkende voorwerpen gebruikt of getoond zijnde, of hebbende doen geloven dat u gewapend was; aan diefstal op heterdaad betrapt, met geweld of bedreiging, hetzij om in het bezit van de weggenomen voorwerpen te kunnen blijven, hetzij om zijn vlucht te verzekeren, bij nacht, door twee of meer personen (feiten gepleegd op 25.07.2013).

Op 03.03.2015 werd u door de correctionele rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 30 maanden met uitstel gedurende 5 jaar behalve 15 maanden daar u zich schuldig gemaakt had aan diefstal bij nacht met geweld of bedreiging, door twee of meer personen; aan opzettelijke slagen of verwondingen gepleegd op een minderjarige, een ziekte of ongeschiktheid tot het verrichten van persoonlijke arbeid veroorzaakt hebbende (3 personen); aan opzettelijke slagen of verwondingen, een ziekte of ongeschiktheid tot het verrichten van persoonlijke arbeid veroorzaakt hebbende (feiten gepleegd in de nacht van 23 op 24 mei 2011 en op 04.07.2011).

Op 06.04.2017 werd u door de correctionele rechtbank te Hasselt veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 3 maanden omdat u zich schuldig gemaakt had aan weerspanningheid (feit gepleegd op 13.07.2013).

Reeds vanaf jonge leeftijd lijkt u problemen met de autoriteiten te hebben, getuige hiervan het feit dat u reeds als minderjarige meermaals in aanraking kwam met de Jeugdrechtbank. Sinds u op 31.08.2008 meerderjarig werd, liep u maar liefst 8 correctionele veroordelingen op. Hierbij waren 4 werkstraffen, maar minstens twee daarvan werden vervangen door een gevangenisstraf ten gevolge van de niet-naleving ervan. Hieruit kan redelijkerwijze afgeleid worden dat u het niet nodig acht uw verplichtingen na te komen en dat u zich onverantwoordelijk gedraagt. Uit het vonnis d.d. 03.03.2015 blijkt dat u deel uitmaakte van een groep jongeren die bekend stonden als amokmakers en afpersers van jongeren. Enig weerwoord van de slachtoffers werd beantwoord met bedreigingen en/of buitensporig geweld. Alle slachtoffers waren duidelijk bang van jullie en vreesden repercussies als ze klacht zouden neerleggen. De feiten die u pleegde zijn laakbaar, getuigen van weinig zelfbeheersing en tonen een gebrek aan respect voor andermans fysieke integriteit. Ondanks meerdere straffen, bleef u volharden in een onverantwoordelijk en gewelddadig gedrag, waardoor redelijkerwijze verondersteld kan worden dat een schuldgevoel of spijt na een misdrijf u vreemd is. Op 27.06.2015 ging u zelfs zover dat u zich eigenhandig onttreed van uw enkelband en u verdween spoorloos tot u op 14.03.2016, 261 dagen later, uiteindelijk weer aangehouden werd. Dit getuigt van het feit dat u niet geneigd bent u te conformeren aan de maatschappelijke norm dat u zich aan de wet moet houden en bevestigt uw onbetrouwbaar karakter. Enige verbetering in uw gedrag dat afbreuk vermag te doen aan het ernstig, reëel en actueel gevaar dat u vormt voor de openbare orde, kan niet worden vastgesteld.

Uit voorgaande blijkt dat u geen lessen trekt uit uw veroordelingen en dat u de ernst van uw daden niet blijkt of niet wenst in te zien, noch schijnt u te begrijpen dat uw gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is. Uit uw persoonlijk handelen komt dan ook een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst niet zal herhalen. Het gegeven dat u reeds enkele uitgaansvergunningen heeft gekregen die zonder problemen zijn verlopen, vermag hier geen afbreuk aan te doen. Uit de gerechtelijke antecedenten die hierboven werden vermeld blijkt onomstotelijk dat er ernstige redenen van openbare orde zijn die het beëindigen van uw verblijfsrecht rechtvaardigen. Uit uw persoonlijk gedrag blijkt een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving die de beëindiging van uw verblijfsrecht noodzaakte om de openbare orde te beschermen. Enige verbetering in uw gedrag dat afbreuk vermag te doen aan het ernstig, reëel en actueel gevaar dat u vormt voor de openbare orde, kan niet worden vastgesteld. Uit het gegeven dat u gestart bent met de maandelijkse betaling van de schadevergoeding ten aanzien van de burgerlijke partij en dat u een gedeelte van de penale boetes hebt afbetaald, blijkt onvoldoende een werkelijk schuldinzicht.

Uw recht op verblijf werd op 21.08.2017 beëindigd op basis van artikel 44bis§2, deze beslissing werd aan u betekend op 21.08.2017. Op 05.09.2017 diende u bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: RVV) een verzoekschrift in om de nietigverklaring van de beslissing tot beëindiging van verblijf d.d. 21.08.2017 te vorderen. Op 31.07.2018 werd het beroep tot nietigverklaring door de RVV verworpen.

In de vragenlijst die u in het kader van het hoorrecht invulde op 28.02.2019 verklaarde u dat u Russisch, Nederlands, Engels en Bulgaars spreekt, leest en/of 'schrijft'; dat u sinds 2004 in België verblijft; dat u via Polen en Duitsland met de bus met uw moeder naar België gekomen bent met een paspoort zonder visum; dat u niet weet waar uw paspoort is; dat u geen ziekte heeft die u belemmert naar uw herkomstland te reizen of naar uw herkomstland terug te keren; dat u een duurzame relatie heeft met E(...) L(...) V(...) (...); dat u familie heeft in België: uw moeder (S(...) S(...), (...)), uw stiefbroer (A(...) D(...)), uw broer (S(...) R(...), (...)); dat uw moeder en stiefbroer in de (...) te (...) wonen; dat u geen minderjarige kinderen heeft in België; dat u veel redenen heeft waarom u niet naar uw herkomstland zou kunnen terugkeren, nl. dat u daar niks heeft; dat u daar niks weet; dat uw familie en vrienden in België zijn; dat u de helft van uw leven in België doorgebracht heeft; dat u fouten gemaakt heeft waarvoor u nu boet maar dat u ook nog veel plannen heeft die u enkel in België kan uitvoeren zoals studies en werk; dat u zich hier thuis voelt bij uw familie en dat u hopelijk nog een kan krijgen om te tonen dat u het ook anders kan en wil.

Uw moeder, S(...) S(...) (geboren op (...), recht op verblijf, Litouwse nationaliteit), uw stiefvader, A(...) V(...) I(...) (geboren op (...), recht op verblijf, Bulgaarse nationaliteit), uw broer, S(...) R(...) (geboren op (...), recht op verblijf, Litouwse nationaliteit), en uw halfbroer, A(...) D(...) (geboren op (...).2012, recht op

verblijf, Bulgaarse nationaliteit), zijn allen woonachtig in België en jullie woonden allen samen op eenzelfde adres voor u in de gevangenis belandde. Zij bezoeken u in de gevangenis en u hebt regelmatig telefonisch contact met uw moeder en broer. Het gegeven dat deze familieleden u komen bezoeken in de gevangenis wijst op zich ook nog niet op een bijzondere afhankelijkheidsband die verder reikt dan de normale affectieve banden. Uit het arrest van de RvV d.d. 31.07.2018 blijkt dat het (althans op dat moment) tot een relatiebreuk tussen uw moeder en uw stiefvader gekomen is. Tevens blijkt dat uw meerderjarige broer verhuisd is en niet meer op eenzelfde adres als uw moeder woont. De relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen valt enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, §33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59).

In casu moet worden vastgesteld dat u geboren werd op (...) en dat u momenteel dus ruim 28 jaar oud bent. Er is niet gebleken dat u niet zelfstandig zou kunnen functioneren. Uit het loutere feit dat jullie voor u in de gevangenis terecht kwamen allen op eenzelfde adres woonachtig waren, kan niet afgeleid worden dat er in casu sprake zou zijn van een zodanige mate van afhankelijkheid dat deze de gebruikelijke banden die lussen gezins- en familieleden bestaan, overstijgt. Uit de omstandigheid dat u over een (vaste feitelijke) verblijfplaats beschikt bij uw moeder kan niet ipso facto een band van afhankelijkheid tussen jullie worden afgeleid. Voor de RvV argumenteerde u dat uw familieleden een essentiële rol zullen spelen bij uw re-integratie in de maatschappij en waar u structuur en begeleiding nodig heeft. De RvV oordeelde dat u onvoldoende aantoonde dat, op het moment van uw vrijlating, er sprake zal zijn van een zodanige afhankelijkheidsband op moreel vlak dat deze zou moeten worden gekwalificeerd als een bijzondere afhankelijkheidsband. Het gegeven dat u na uw vrijlating opnieuw wenst te gaan wonen bij uw moeder in België betekent ook nog niet dat zij, of uw andere familieleden in België, u dan de nodige structuur en begeleiding kunnen geven die u dan naar eigen zeggen behoeft om niet opnieuw op het slechte pad te komen. Zij slaagden daar vroeger immers ook niet in. U dulde niet concreet op welke wijze uw familieleden u dan opnieuw structuur en begeleiding kunnen en zullen geven, rekening houdende ook met uw leeftijd. U loonde een morele afhankelijkheidsband die verder reikt dan de gewone affectieve banden en die voldoende blijkt uit de feiten, onvoldoende aan. U voegde geen nieuwe elementen toe die een andere zienswijze opleggen. Ook een financiële afhankelijkheid werd, en wordt nog steeds niet, aangetoond. Uw leeftijd laat in beginsel toe te veronderstellen dat u in staat moet worden geacht om op zelfstandige basis een leven te leiden en in uw levensonderhoud te voorzien. Het gegeven dat u in de gevangenis af en toe sommen ontvangt van uw moeder en broer maakt nog niet dat u tijdens uw huidige gevangenschap in het bijzonder afhankelijk is van deze familieleden, u komt tijdens uw verblijf in de gevangenis immers in de eerste plaats ten laste van de Belgische Staat.

U haalde voor de RvV ook aan dat u als vaderfiguur zou optreden voor uw halfbroer, nu uw stiefvader uit beeld is en uw broer niet langer bij uw moeder woont. De RvV merkt op dat u geenszins overtuigde dat uw moeder voor de opvoeding en zorg van haar jongste kind, uw halfbroer, dan is aangewezen op uw ondersteuning. Er bleek ook niet dat de vader van dit kind, ondanks de breuk met uw moeder, niet langer mee wil en kan instaan voor de zorg en opvoeding van dit kind, zowel financieel en materieel, en dat hij zijn rol als vader niet langer wil opnemen. Op geen enkele wijze staaft u uw bewering dat u actueel reeds als vaderfiguur zou optreden voor uw halfbroer met concrete elementen of een begin van bewijs. Dergelijke bewijzen werden ook nu niet voorgelegd.

U geeft aan een duurzame relatie te hebben met V(...) E(...) L(...) (geboren op (...), Belgische nationaliteit). U heeft ook nu nagelaten concreet te duiden welke elementen in het voorliggende concrete geval dan specifiek wijzen op het duurzaam en voldoende hecht karakter van jullie relatie. U blijft in gebreke om met voldoende concrete elementen aannemelijk te maken dat uw relatie als gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM te beschouwen is.

De contacten met familie, vrienden en vriendinnen in België kunnen ook op een andere manier worden onderhouden middels (korte) bezoeken in Litouwen of elders of middels moderne communicatiemiddelen.

U woont sinds 2004 in België, u was toen 13 of 14 jaar oud. Het is pas op 07.08.2008 dat u het nodige deed om uw verblijfssituatie in orde te brengen en op 08.09.2008 verkreeg u recht op verblijf. De omstandigheid dat u al op jeugdige leeftijd in België aangekomen bent, waardoor u een band hebt opgebouwd met België, is als zodanig geen bijzondere omstandigheid. Het is inherent aan langdurig verblijf dat hier bijvoorbeeld een schoolopleiding is genoten en dat er, behalve de familiebanden, ook

sociale en culturele banden zijn. Het is begrijpelijk dat u tijdens uw verblijf in België vriendschappen hebt opgebouwd en dat uw sociale leven zich hier afspeelt. Dit betekent echter niet dat er niet van u gevergd zou kunnen worden dat u, nadat u aan Justitie voldaan heeft, terug zou keren naar uw herkomstland dan wel een derde land. Uit niks blijkt dat de banden die u met België opgebouwd hebt van een dergelijk uitzonderlijke aard zouden zijn dal deze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat u door uw persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde.

U verklaarde dat u niks heeft in Litouwen en dat u "daar niks weet". Gezien u toch voor een deel opgegroeid bent in Litouwen, kan niet zonder meer aangenomen worden dat u geen andere band dan uw nationaliteit zou hebben met uw herkomstland. In het verleden haalde u aan dat u het Litouws bijna vergeten bent en In het recentste vragenformulier hoorrecht vermeldde u de taal zelfs helemaal niet. In dit verband wordt opgemerkt dat uit het arrest van de RVV d.d. 31.07.2018 blijkt dat de RVV uw toenmalige verklaring het Litouws totaal niet machtig te zijn strijdig bevond met uw eerdere verklaringen aan de Dienst Vreemdelingenzaken en niet kon overtuigen.

Uw grootouders waren volgens uw eerdere verklaringen nog woonachtig In Litouwen, er liggen thans geen stukken voor waaruit blijkt dat dat niet meer zo zou zijn. Zij kunnen u eventueel -in de mate van het mogelijke, gezien de ziekte van uw grootmoeder- bijstaan bij uw terugkeer en re-integratie In de Litouwse samenleving. Er blijkt tevens niet dat uw moeder of broer u hierbij niet zouden kunnen ondersteunen, door financiële steun en eventueel ook door het aanspreken van familieleden en/of vrienden of kennissen die zij nog hebben In het herkomstland. Uit het arrest van de RVV d.d. 31.07.2018 blijkt dat u in uw feitenrelaas bovendien zelf aangaf dat u initieel nog twee jaar heeft verbleven bij een oom In Litouwen om uw studies daar af te maken, voordat u uw moeder volgde naar België. U geeft niet aan dat dit familielid niet langer woonachtig is in Litouwen en u niet langer bij hem terecht zou kunnen In eerste instantie. U overtuigde de RVV niet dat u in Litouwen aan uw lot zou worden overgelaten. Er blijkt ook niet dat u aldaar niet opnieuw contact kan zoeken met andere familieleden of vroegere vrienden en/of kennissen en u aldaar gelet op uw nog jonge leeftijd geen nieuwe contacten kan aanknopen. In redelijkheid kan worden aangenomen dat u opnieuw een leven voor uzelf kan opbouwen in uw herkomstland Litouwen. De Raad merkt trouwens ten overvloede ook nog op dat u niet aantoonde dat er concrete hinderpalen voorliggen voor uw moeder en halfbroer om samen met u terug te keren naar Litouwen.

Het gegeven dat u in België gewerkt hebt, dat u opleiding(en) gevolgd heeft en eventueel nog volgt tijdens uw detentie, doet niets af aan het feit dal u een gevaar vormt voor de openbare orde. Wat uw werkverleden In België betreft dient er trouwens op gewezen te worden dat u slechte sporadisch was tewerkgesteld op de reguliere arbeidsmarkt, De vaardigheden die u tijdens uw opleidingen en tijdens uw werk in België opgepikt hebt, zullen u wellicht ook in uw thuisland van pas kunnen komen.

Hoe dan ook, uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dan een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, te verzekeren. Het gevaar dat u vormt voor de openbare orde, is superieur aan de familiale- en privébelangen die u kan doen gelden.

Nergens uit uw administratief dossier blijkt dat een terugkeer naar Litouwen een risico op schending van het artikel 3 van het EVRM zal inhouden. (...)"

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partij.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een eerste middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing (zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten) en in een tweede middel, gericht tegen de tweede bestreden beslissing (zijnde het inreisverbod), voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Zij verwijst ook telkens naar een schending van het motiveringsbeginsel en van de hoorplicht.

Zij zet in haar verzoekschrift in dit verband het volgende uiteen:

“Verzoeker kreeg een bevel om het grondgebied te verlaten betekend.

Dat de beslissing van de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie onterecht genomen werd.

De bestreden beslissing schendt immers alle beginselen van behoorlijk bestuur. Bovendien zal artikel 8 van het EVRM geschonden worden indien verzoeker dient terug te keren naar Litouwen.

III.1. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

Verwerende partij schendt de zorgvuldigheidsplicht door geen rekening te houden met ALLE elementen en het GEHEEL van elementen in dit dossier.

Verzoeker is als kind naar België gekomen en woont sinds 2004, intussen 13 jaar, ononderbroken in België. Dit behelst meer dan de helft van zijn leven waarbij heel zijn volwassen leven zich hier in België heeft afgespeeld.

Bij zijn komst naar België heeft verzoeker heel vlot de Nederlandse taal geleerd op amper een jaar.

Verzoeker heeft een integratiecursus gevolgd, lessen Nederlands, enkele jobs uitgevoerd en opleidingen gevolgd om zich te integreren in de Belgische maatschappij. Meer in het bijzonder volgde verzoeker de beroepsopleiding metaal in de middelbare school (KTA D(...)) en nijverheid (SI(...)) dewelke hij jammer genoeg niet met succes kon afronden en waarna hij bijgevolg voor deeltijds onderwijs koos.

Hij ging nadien ook aan de slag bij zijn stiefvader dewelke zaakvoerder was van M(...), gespecialiseerd in algemene renovatie van ramen en deuren. Deze samenwerking heeft geduurd tot 2014 gezien telkenmale de uitbetalingen van zijn loon laattijdig gebeurden.

Vervolgens heeft verzoeker gewerkt via een interim-bureau, o.a. bij D(...), een koffiefabriek en een bandenfabriek van 2015-2016 waarbij hij laadde en loste. Verzoeker heeft dan ook heel wat positieve dingen gedaan tijdens zijn langdurig verblijf in België. Met dit geheel der feiten heeft men echter geen rekening gehouden. Men heeft zich enkel blindgestaard op de correctionele veroordelingen van verzoeker zonder zijn mogelijkheden tot reclassering na te gaan en zonder zijn inzet in de gevangenis om te re-integreren in de maatschappij na te gaan.

Men weigert rekening te houden met zijn positieve vooruitgang in de gevangenis en zijn gunstig reclasseringsplan. Verzoeker komt in aanmerking om vervroegd in vrijheid te worden gesteld indien hij een volledig en degelijk reclasseringsplan kan voorleggen. Het reclasseringsplan van verzoeker is intussen volledig af. Thans wordt zijn reclassering bemoeilijkt door zijn voorgaande intrekking van verblijf en zijn huidige bevel om het grondgebied te verlaten samen met het inreisverbod.

Intussen is nochtans duidelijk geworden dat verzoeker geen gevaar vormt voor de openbare orde. Maar hier is geen enkel onderzoek naar gevoerd! Men weigert rekening te houden met de actuele situatie van verzoeker! Conform het zorgvuldigheidsbeginsel had men het gevaar voor de openbare orde moeten aftoetsen en moeten onderzoeken. Dit is geenszins gebeurd.

Een bevel om het grondgebied te verlaten evenals een inreisverbod zijn maatregelen die slechts in individuele gevallen kunnen worden genomen wanneer het persoonlijke gedrag van een persoon een werkelijke, actuele en voldoende bedreiging vormt, die fundamenteel de bescherming van de openbare orde kan aantasten. Maatregelen ter algemene preventie kunnen niet worden genomen.

Het feit dat een persoon meermaals werd veroordeeld, is op zich niet voldoende om te kunnen besluiten tot een algemeen gevaar voor de openbare orde. Bij de beoordeling van de bedreiging van de openbare orde dient men ook rekening te houden met de aard van de strafbare feiten, de veroorzaakte schade en de inzet van de betrokkene ter vergoeding van de geleden schade.

In casu heeft men met dit alles geen rekening gehouden. Men heeft louter vastgesteld dat verzoeker reeds meermaals op correctioneel niveau veroordeeld werd. Men heeft verder geen onderzoek gedaan naar de inzet van betrokkene om zich te re-integreren in de maatschappij.

Dit is nochtans onontbeerlijk wanneer men besluit om een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen, gepaard gaand met een inreisverbod voor een duur van 10 jaar.

Uit al het bovenstaande blijkt duidelijk dat het dossier van verzoeker zonder de nodige zorgvuldigheid werd behandeld. (...)

Dit houdt ook een schending in van het motiveringsbeginsel

Dat de bestreden beslissing niet redelijk te verantwoorden is en niet zorgvuldig werd genomen.

Dat aldus de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door met hogervermelde elementen geen rekening te houden.

Verzoeker zijn administratief dossier bevat belangrijke bewijsstukken die aantonen dat hij een prima parcours aflegt tijdens zijn detentieperiode. Hij is tewerkgesteld als fatik en is zeer correct in omgang naar het gevangenispersoneel toe. Hij heeft intussen ook een reclasseringsplan uitgewerkt hetwelk klaar is, maar nu enkel bemoeilijkt wordt door zijn preciaire verblijfssituatie!

Hij heeft al een aantal strafonderbrekingen gehad. Deze verliepen telkens zeer positief en zonder problemen.

In de beslissingen (bevel om het grondgebied te verlaten en inreisverbod) kan er geen enkele verwijzing worden teruggevonden die impliceert dat verzoeker in de gevangenis hard werkt aan zijn re-integratie.

Verder heeft men geen rekening gehouden met de context van de veroordelingen die verzoeker heeft opgelopen. Verzoeker kwam in het verleden in aanraking met slechte vrienden waardoor ook hijzelf op het verkeerde pad kwam.

Hij ging vaak uit met hen en nuttigde regelmatig alcohol. Hierdoor liep het vaak mis en deed hij dingen waarvan hij nu oprecht spijt heeft. Hij heeft thans ingezien dat zijn familie veel belangrijker is en daarom wil hij naar de toekomst toe enkel inzetten op zijn familierelaties en verder werken aan zijn toekomst. Ook de PSD en de directie van de penitentiare inrichting hebben intussen opgemerkt dat verzoeker zeer correct is in de gevangenis en zich steevast inzet om volledig te re-integreren in de samenleving. Zijn evaluaties zijn steeds positief! Met het geheel van deze elementen werd geen enkele rekening gehouden!

Bovendien heeft verzoeker het slachtoffer bijna integraal vergoed. Ook hiermee werd geen rekening gehouden!

Hieruit volgt dus dat deze beslissing niet op een degelijke wijze is gemotiveerd en daarbij de motiveringsplicht schendt.

De motiveringplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn. (Dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden).

De motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De motiveringsplicht geeft vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Dat de bestreden beslissing t.a.v. verzoeker, gelet op het voorgaande de materiële motiveringsverplichting flagrant schendt aangezien verwerende partij op grond van de feitelijke

gegevens de aanvraag van verzoeker niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk en onzorgvuldig tot zijn besluit is gekomen.

Dat aldus de bestreden beslissing van verwerende partij onterecht werd genomen en de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door geen rekening te houden met ALLE en het GEHEEL van elementen.

Er wordt hier ook niet de minste belangenafweging gemaakt.

Vervolgens wordt er niets gemotiveerd, noch onderzocht i.v.m. de huidige situatie van

Tenslotte een schending van de hoorplicht

Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State houdt de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een maatregel kan worden genomen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die zijn belangen zwaar kan treffen, zonder dat hem vooraf de gelegenheid wordt gegeven zijn standpunt uiteen te zetten en op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen.

Bij gebrek aan enige formele wetgeving ter zake, zal de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van toepassing zijn als aan de volgende twee cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- 1. De overheid neemt een individuele beslissing die de betrokkene ernstig in zijn*
- 2. De maatregel is gebaseerd op het persoonlijk gedrag van betrokkene, met name een gedrag dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend*

(RvS 24 mei 2012, nr. 219.470; RvS 16 juni 2011, nrs. 213.887 en 213.888; RvS nr. 211.309, 17 februari 2011; RvS 20 april 2010, nr. 203.094; RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 16 februari 2004, nr. 128.184).

In casu wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd in toepassing van artikel 44bis §2 van de Vreemdelingenwet. Dergelijke beslissing houdt in dat verzoeker het grondgebied dient te verlaten. Het staat buiten twijfel dat dergelijke beslissing een maatregel uitmaakt die verzoeker in zijn belangen aantast (cf. RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 24 januari 2008, nr. 178.887).

Aan verzoeker wordt in casu een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd in toepassing van artikel 44bis §2 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing is dan ook onmiskenbaar gestoeld op het persoonlijk gedrag van verzoeker.

Aan beide voorwaarden is voldaan. De hoorplicht is bijgevolg van toepassing. Met andere woorden, de verwerende partij diende verzoeker de mogelijkheid te geven om zijn standpunt over een eventueel bevel om het grondgebied te verlaten uiteen te zetten. Bovendien diende verwerende partij verzoeker vooraf in kennis te stellen van het feit dat er overwogen werd een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen en verzoeker de kans te bieden om hierop te reageren. Ik verwijs hierbij tevens naar het arrest van uw Raad (arrest nr. 184.616 in RVV 202254).

Verzoeker heeft zijn standpunt niet op een nuttige wijze kunnen kenbaar maken. Nochtans is dit vereist bij het respecteren van het beginsel van de hoorplicht.³ Er werd aan verzoeker geen enkele vraag gesteld in verband met zijn huidige situatie, noch zijn situatie in de gevangenis.

Hij heeft nochtans op een positieve manier gewerkt aan zijn re-integratie en maakte ook zijn reclasseringsplan klaar. Bovendien heeft men verzoeker ook niet gehoord over de verschillende redenen die hij heeft waardoor hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst.

Dat dit een schending inhoudt op de hoorplicht.

III.2. (...)

IV. Middelen tegen het inreisverbod

(...) Verzoeker kreeg inreisverbod betekend.

Dat de beslissing van de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie onterecht genomen werd.

De bestreden beslissing schendt immers alle beginselen van behoorlijk bestuur. Bovendien zal artikel 8 van het EVRM, geschonden worden, indien verzoeker dient terug te keren naar Litouwen.

IV.1. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

Verwerende partij schendt de zorgvuldigheidsplicht door geen rekening te houden met ALLE elementen en het GEHEEL van elementen in dit dossier.

Verzoeker is als kind naar België gekomen en woont sinds 2004, intussen 13 jaar, ononderbroken in België. Dit behelst meer dan de helft van zijn leven waarbij heel zijn volwassen leven zich hier in België heeft afgespeeld.

Bij zijn komst naar België heeft verzoeker heel vlot de Nederlandse taal geleerd op amper een jaar.

Verzoeker heeft een integratiecursus gevolgd, lessen Nederlands, enkele jobs uitgevoerd en opleidingen gevolgd om zich te integreren in de Belgische maatschappij. Meer in het bijzonder volgde verzoeker de beroepsopleiding metaal in de middelbare school (KTA D(...)) en nijverheid (SI(...)) dewelke hij jammer genoeg niet met succes kon afronden en waarna hij bijgevolg voor deeltijds onderwijs koos.

Hij ging nadien ook aan de slag bij zijn stiefvader dewelke zaakvoerder was van M(...), gespecialiseerd in algemene renovatie van ramen en deuren. Deze samenwerking heeft geduurd tot 2014 gezien telkenmale de uitbetalingen van zijn loon laattijdig gebeurden.

Vervolgens heeft verzoeker gewerkt via een interim-bureau, o.a. bij D(...), een koffiefabriek en een bandenfabriek van 2015-2016 waarbij hij laadde en loste. Verzoeker heeft dan ook heel wat positieve dingen gedaan tijdens zijn langdurig verblijf in België. Met dit geheel der feiten heeft men echter geen rekening gehouden. Men heeft zich enkel blindgestaard op de correctionele veroordelingen van verzoeker zonder zijn mogelijkheden tot reclassering na te gaan en zonder zijn inzet in de gevangenis om te re-integreren in de maatschappij na te gaan.

Men weigert rekening te houden met zijn positieve vooruitgang in de gevangenis en zijn gunstig reclasseringsplan. Verzoeker komt in aanmerking om vervroegd in vrijheid te worden gesteld indien hij een volledig en degelijk reclasseringsplan kan voorleggen. Het reclasseringsplan van verzoeker is intussen volledig af. Thans wordt zijn reclassering bemoeilijkt door zijn voorgaande intrekking van verblijf en zijn huidige bevel om het grondgebied te verlaten samen met het inreisverbod.

Intussen is nochtans duidelijk geworden dat verzoeker geen gevaar vormt voor de openbare orde. Maar hier is geen enkel onderzoek naar gevoerd! Men weigert rekening te houden met de actuele situatie van verzoeker! Conform het zorgvuldigheidsbeginsel had men het gevaar voor de openbare orde moeten aftoetsen en moeten onderzoeken. Dit is geenszins gebeurd.

Een bevel om het grondgebied te verlaten evenals een inreisverbod zijn maatregelen die slechts in individuele gevallen kunnen worden genomen wanneer het persoonlijke gedrag van een persoon een werkelijke, actuele en voldoende bedreiging vormt, die fundamenteel de bescherming van de openbare orde kan aantasten. Maatregelen ter algemene preventie kunnen niet worden genomen.

Het feit dat een persoon meermaals werd veroordeeld, is op zich niet voldoende om te kunnen besluiten tot een algemeen gevaar voor de openbare orde. Bij de beoordeling van de bedreiging van de openbare orde dient men ook rekening te houden met de aard van de strafbare feiten, de veroorzaakte schade en de inzet van de betrokkene ter vergoeding van de geleden schade.

In casu heeft men met dit alles geen rekening gehouden. Men heeft louter vastgesteld dat verzoeker reeds meermaals op Correctioneel niveau veroordeeld werd. Men heeft verder geen onderzoek gedaan naar de inzet van betrokkene om zich te re-integreren in de maatschappij.

Dit is nochtans onontbeerlijk wanneer men besluit om een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen, gepaard gaand met een inreisverbod voor een duur van 10 jaar.

Uit al het bovenstaande blijkt duidelijk dat het dossier van verzoeker zonder de nodige zorgvuldigheid werd behandeld. (...)

Dit houdt ook een schending in van het motiveringsbeginsel

Dat de bestreden beslissing niet redelijk te verantwoorden is en niet zorgvuldig werd genomen.

Dat aldus de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door met hogervermelde elementen geen rekening te houden.

Verzoeker zijn administratief dossier bevat belangrijke bewijsstukken die aantonen dat hij een prima parcours aflegt tijdens zijn detentieperiode. Hij is tewerkgesteld als fatik en is zeer correct in omgang naar het gevangenispersoneel toe. Hij heeft intussen ook een reclasseringsplan uitgewerkt hetwelk klaar is, maar enkel bemoeilijkt wordt door zijn preciaire verblijfssituatie!

Hij heeft al een aantal strafonderbrekingen gehad. Deze verliepen telkens zeer positief en zonder problemen.

In de beslissingen (bevel om het grondgebied te verlaten en inreisverbod) kan er geen enkele verwijzing worden teruggevonden die impliceert dat verzoeker in de gevangenis hard werkt aan zijn re-integratie.

Verder heeft men geen rekening gehouden met de context van de veroordelingen die verzoeker heeft opgelopen. Verzoeker kwam in het verleden in aanraking met slechte vrienden waardoor ook hijzelf op het verkeerde pad kwam.

Hij ging vaak uit met hen en nuttigde regelmatig alcohol. Hierdoor liep het vaak mis en deed hij dingen waarvan hij nu oprecht spijt heeft. Hij heeft thans ingezien dat zijn familie veel belangrijker is en daarom wil hij naar de toekomst toe enkel inzetten op zijn familierelaties en verder werken aan zijn toekomst. Ook de PSD en de directie van de penitentiare inrichting hebben intussen opgemerkt dat verzoeker zeer correct is in de gevangenis en zich steevast inzet om volledig te re-integreren in de samenleving. Zijn evaluaties zijn steeds positief! Met het geheel van deze elementen werd geen enkele rekening gehouden!

Bovendien heeft verzoeker het slachtoffer bijna integraal vergoed. Ook hiermee werd geen rekening gehouden!

Hieruit volgt dus dat deze beslissing niet op een degelijke wijze is gemotiveerd en daarbij de motiveringsplicht schendt.

De motiveringplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn.

(Dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden).

De motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De motiveringsplicht geeft vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Dat de bestreden beslissing t.a.v. verzoeker, gelet op het voorgaande de materiële motiveringsverplichting flagrant schendt aangezien verwerende partij op grond van de feitelijke gegevens de aanvraag van verzoeker niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk en onzorgvuldig tot zijn besluit is gekomen.

Dat aldus de bestreden beslissing van verwerende partij onterecht werd genomen en de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door geen rekening te houden met ALLE en het GEHEEL van elementen.

Er wordt hier ook niet de minste belangenafweging gemaakt.

Vervolgens wordt er niets gemotiveerd, noch onderzocht i.v.m. de huidige situatie van

Tenslotte een schending van de hoorplicht

Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State houdt de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een maatregel kan worden genomen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die zijn belangen zwaar kan treffen, zonder dat hem vooraf de gelegenheid wordt gegeven zijn standpunt uiteen te zetten en op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen.

Bij gebrek aan enige formele wetgeving ter zake, zal de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van toepassing zijn als aan de volgende twee cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- 1. De overheid neemt een individuele beslissing die de betrokkene ernstig in zijn belangen aantast*
- 2. De maatregel is gebaseerd op het persoonlijk gedrag van betrokkene, met name een gedrag dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend*

(RvS 24 mei 2012, nr. 219.470; RvS 16 juni 2011, nrs. 213.887 en 213.888; RvS nr. 211.309, 17 21 SVR1046219 februari 2011; RvS 20 april 2010, nr. 203.094; RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 16 februari 2004, nr. 128.184).

In casu wordt aan verzoeker een inreisverbod opgelegd in toepassing van artikel 44bis §2 van de Vreemdelingenwet. Dergelijke beslissing houdt in dat verzoeker het grondgebied dient te verlaten en gedurende een lange periode niet kan terugkeren. Het staat buiten twijfel dat dergelijke beslissing een maatregel uitmaakt die verzoeker in zijn belangen aantast (cf. RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 24 januari 2008, nr. 178.887).

Aan verzoeker wordt in casu een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd in toepassing van artikel 44bis §2 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing is dan ook onmiskenbaar gestoeld op het persoonlijk gedrag van verzoeker.

Aan beide voorwaarden is voldaan. De hoorplicht is bijgevolg van toepassing. Met andere woorden, de verwerende partij diende verzoeker de mogelijkheid te geven om zijn standpunt over een eventueel inreisverbod uiteen te zetten. Bovendien diende verwerende partij verzoeker vooraf in kennis te stellen van het feit dat er overwogen werd een inreisverbod te betekenen en verzoeker de kans te bieden om hierop te reageren. Ik verwijs hierbij tevens naar het arrest van uw Raad (arrest nr. 184.616 in RVV 202254).

Verzoeker heeft zijn standpunt niet op een nuttige wijze kunnen kenbaar maken. Nochtans is dit vereist bij het respecteren van het beginsel van de hoorplicht. Er werd aan verzoeker geen enkele vraag gesteld in verband met zijn huidige situatie in de gevangenis. Hij heeft nochtans op een positieve manier gewerkt aan zijn re-integratie en maakte ook zijn reclasseringsplan klaar. Verzoeker werd op geen enkel ogenblik gevraagd naar zijn situatie en bovendien heeft men verzoeker ook niet gehoord over de verschillende redenen die hij heeft waardoor hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst.

Dat dit een schending inhoudt op de hoorplicht.

IV.2. (...)”

3.2 In haar nota met opmerkingen antwoordt de verwerende partij hierop het volgende:

“In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering en aldus de materiële motiveringsplicht betreft, laat verweerder gelden dat Minister geheel terecht besliste dat het verblijf van verzoekende partij in toepassing van art. 44bis, §2 van de Vreemdelingenwet diende te worden beëindigd.

Verweerder besluit dat een lezing van de bestreden beslissing volstaat om kennis te nemen van het duidelijk standpunt van de Minister.

Verzoekende partij houdt voor dat zij geen gevaar zou vormen voor de openbare orde. Zij stelt dat de Minister zou weigeren om rekening te houden met haar actuele situatie.

Verweerder verwijst naar art. 44bis, §2 van de Vreemdelingenwet, dat het volgende bepaalt: (...)

Terwijl art. 45 van de Vreemdelingenwet het volgende stelt: (...)

Verweerder laat gelden dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij maar liefst 8 correctionele veroordelingen op zijn kerfstok heeft:

- Op 03.11.2009 werd verzoeker door de correctionele rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een werkstraf van 50 uren (vervangende gevangenisstraf: 5 maanden) daar hij zich schuldig gemaakt had aan opzettelijke slagen of verwondingen (feit gepleegd op 18.10.2008);
- Op 22.06.2010 werd verzoeker door de correctionele rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een werkstraf van 80 uren (vervangende gevangenisstraf: 8 maanden) daar hij zich schuldig gemaakt had aan diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht (feit gepleegd op 10.10.2009);
- Op 26.10.2010 werd verzoeker door de correctionele rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 10 maanden met uitstel gedurende 5 jaar daar hij zich schuldig gemaakt had aan afpersing met geweld of bedreiging; aan opzettelijke slagen of verwondingen (feit gepleegd op 23.12.2009);
- Op 27.04.2012 werd verzoeker aangehouden en opgesloten in de gevangenis van Antwerpen naar aanleiding van een veroordeling bij verstek gewezen door de correctionele rechtbank te Antwerpen op 08.04.2012. Tegen deze veroordeling tekende verzoeker verzet aan op 28.04.2012 en op 15.05.2012 word verzoeker door de correctionele rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot werkstraf van 70 uren (vervangende gevangenisstraf: 12 maanden) daar hij zich schuldig gemaakt had aan opzettelijke slagen of verwondingen, een ziekte of ongeschiktheid tot het verrichten van persoonlijke arbeid veroorzaakt hebbende (feit gepleegd op 17.12.2011);
- Op 18.12.2013 werd verzoeker door de correctionele rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 maand daar hij zich schuldig gemaakt had aan poging tot diefstal op heterdaad betrapt, bij nacht, met geweld of bedreiging om zijn vlucht te verzekeren (feit gepleegd op 13.01.2013);
- Op 20.06.2014 werd verzoeker door de correctionele rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een werkstraf van 80 uren (vervangende gevangenisstraf: 15 maanden) daar hij zich schuldig gemaakt had aan diefstal op heterdaad betrapt, met geweld of bedreiging, hetzij om in het bezit van de weggenomen voorwerpen te kunnen blijven, hetzij om zijn vluchtte verzekeren, bij nacht door twee of meer personen, wapens of op wapens gelijkende voorwerpen gebruikt of getoond zijnde, of hebbende doen geloven dat hij gewapend was; aan diefstal op heterdaad betrapt, met geweld of bedreiging, hetzij om in het bezit van de weggenomen voorwerpen te kunnen blijven, hetzij om zijn vlucht te verzekeren, bij nacht door twee of meer personen (feiten gepleegd op 25.07.2013);
- Op 03.03.2015 werd verzoeker door de correctionele rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 30 maanden met uitstel gedurende 5 jaar behalve 15 maanden daar hij zich schuldig gemaakt had aan diefstal bij nacht met geweld of bedreiging, door twee of meer personen; aan opzettelijke slagen of verwondingen gepleegd op een minderjarige, een ziekte of ongeschiktheid tot het verrichten van persoonlijke arbeid veroorzaakt hebbende (3 personen): aan opzettelijke slagen of verwondingen, een ziekte of ongeschiktheid tot het verrichten van persoonlijke arbeid veroorzaakt hebbende (feiten gepleegd in de nacht van 23 op 24mei2011 en op 04.07.2011);
- Op 06.04.2017 werd verzoeker door de correctionele rechtbank te Hasselt veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 3 maanden omdat verzoeker zich schuldig gemaakt had aan weerspanningheid (feit gepleegd op 13.07.2013).

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de Minister zich niet beperkt heeft tot een verwijzing naar de talrijke veroordelingen maar daarentegen op basis van het persoonlijk gedrag van verzoekende partij tot het besluit is gekomen dat zij een werkelijk, actueel en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Hieromtrent werd in de bestreden beslissing gemotiveerd als volgt: (...)

Verweerder benadrukt dat de verzoekende partij niet betwist dat zij veroordeeld werd voor ernstige feiten dewelke een maatschappelijke impact hebben. De verzoekende partij tracht wel te ontkennen dat zij een gevaar zou vormen voor de openbare orde en verwijst hiertoe naar een zogenaamde positieve vooruitgang in de gevangenis en haar gunstig reclasseringsplan. Er zou ook geen onderzoek gedaan zijn naar haar beweerde inzet tot integratie.

Verweerder verwijst naar de supra vermelde motieven van de bestreden beslissing en benadrukt dat de verzoekende partij niet ernstig kan ontkennen dat haar gedrag een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de maatschappij.

Zoals de Minister terecht opmerkte, zijn de feiten die verzoekende partij pleegde laakbaar en getuigt dit van weinig zelfbeheersing en een gebrek aan respect voor andermans fysieke integriteit.

Ondanks meerdere straffen, bleef verzoekende partij bovendien volharden in een onverantwoordelijk en gewelddadig gedrag, waardoor redelijkerwijze verondersteld kan worden dat een schuldgevoel of spijt na een misdrijf haar vreemd is.

Op 27.06.2015 ging verzoekende partij zelfs zover dat zij zich onttrok van haar enkelband en zij spoorloos verdween tot zij op 14.03.2016, 261 dagen later, uiteindelijk weer aangehouden werd. Dit démarcage van verzoekende partij getuigt duidelijk van het feit dat zij niet geneigd is om zich te conformeren aan de maatschappelijke norm en bevestigt haar onbetrouwbaar karakter.

Verzoekende partij beweert dat er geen rekening werd gehouden met haar positieve vooruitgang in de gevangenis.

Verweerder stelt vooreerst vast dat verzoekende partij niet verduidelijkt waaruit haar zogenaamde positieve vooruitgang dan wel zou bestaan.

In de mate dat verzoekende partij zou willen verwijzen naar de verslagen van het PSD en de toegekende uitgaansvergunningen die zij destijds - toen overwogen werd om haar verblijfsrecht te beëindigen -, heeft voorgelegd, laat verweerder gelden dat uit deze stukken geenszins blijkt dat verzoekende partij geen gevaar meer zou vormen voor de openbare orde.

De waarde van de voormelde stukken is zeer beperkt daar het evident is dat verzoekende partij, zolang zij onder toezicht staat, geen nieuwe misdrijven zou plegen.

Bovendien blijkt uit de stukken die verzoekende partij bij haar verzoekschrift heeft gevoegd dat haar verzoek tot voorwaardelijke invrijheidsstelling en tot toekenning van elektronisch toezicht werd afgewezen.

Er dient derhalve te worden besloten dat de Minister in de bestreden beslissing geheel terecht overwogen heeft dat er geen sprake is van enige gedragsverbetering dat afbreuk vermag te doen aan het ernstig, reëel en actueel gevaar dat verzoekende partij vormt voor de openbare orde.

Het loutere feit dat verzoekende partij het niet eens is met de gedegen motivering van de bestreden beslissing volstaat uiteraard niet om tot de nietigverklaring ervan te leiden.

In de mate dat verzoekende partij verwijst naar een gunstig reclasseringsplan, merkt verweerder op dat er geen gunstig reclasseringsplan werd voorgelegd. Uit niets blijkt dat verzoekende partij zich – zoals zij beweert – zou (willen) inzetten om te re-integreren in de maatschappij. Het kan derhalve niet aan de Minister verweten worden dat zij met deze elementen geen rekening heeft gehouden.

Bovendien zou een eventueel gunstig reclasseringsplan, evenals andere stukken waaruit zou blijken dat verzoekende partij zich zou willen integreren in de maatschappij hoe dan ook niet volstaan om aan te nemen dat verzoekende partij niet langer een gevaar zou vormen voor de openbare orde.

Verweerder herhaalt dat het feit dat verzoekende partij, ondanks meerdere straffen, bleef volharden in een onverantwoordelijk en gewelddadig gedrag, en zij zich daarenboven ook onttreed van haar enkelband, net aantoont dat zij niet van plan is om zich te conformeren aan de maatschappelijke norm.

Om diezelfde reden doet ook de verwijzingen naar het feit dat verzoekende partij in België gewerkt zou hebben, dat zij opleidingen gevolgd zou hebben en dat zij eventueel nog tijdens haar detentie gewerkt zou hebben, geen afbreuk aan het feit dat verzoekende partij een actueel en ernstig gevaar vormt voor de openbare orde.

In de mate dat verzoekende partij nog beweert dat de Minister geen rekening zou hebben gehouden met het feit dat zij het slachtoffer bijna integraal vergoed zou hebben, laat verweerder gelden dat uit de motieven van de bestreden beslissing wel degelijk blijkt dat hiermee rekening werd gehouden. De Minister kwam evenwel tot het besluit dat uit de maandelijkse betaling van de schadevergoeding t.a.v. de burgerlijke partij onvoldoende werkelijk schuldinzicht blijkt.

Het loutere feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de gedegen motivering en meent dat zij heden geen enkel gevaar zou vormen voor de openbare orde geen afbreuk doet aan de gedegen motivering van de in casu bestreden beslissing. Met haar kritiek gaat de verzoekende partij zelfs niet in op de gedegen motivering van de bestreden beslissing. (...)

Verzoekende partij beweert verder dat zij niet werd gehoord. Zij stelt dat er aan haar geen enkele vraag gesteld werd in verband met haar huidige situatie noch haar situatie in de gevangenis. Verzoekende partij maakt opnieuw gewag van een re-integratie en reclasseringsplan. Zij stelt dat zij ook niet gehoord werd over de verschillende redenen waarom zij niet kan terugkeren naar haar land van herkomst.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft meermaals gesteld dat artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie niet is gericht tot de lidstaten maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie. De aanvrager van een verblijfstitel kan er bijgevolg geen recht aan ontlelen om in elke procedure betreffende zijn aanvraag te worden gehoord (HvJ 11 december 2014, Boudjlida, C-249/13; HvJ 5 november 2014, Mukaburega, C-166/13; HvJ 17 juli 2014, Ys e.a., C-141/12 en C-372/12).

Dit standpunt werd uitdrukkelijk bevestigd door de Raad van State in haar arrest nr. 233.719 dd. 03.02.2016.

Verweerder benadrukt verder dat het recht te worden gehoord, dat als onderdeel van de rechten van verdediging verankerd is als algemeen beginsel van het Unierecht, niet betekent dat de overheid op eigen initiatief een onderhoud moet organiseren of de vreemdeling moet uitnodigen om zijn standpunt kenbaar te maken.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie bepaalt ter zake:

“Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden (zie met name arresten van 9 juni 2005, Spanje/Commissie, C-287/02, Jurispr. blz. I-5093, punt 37 en aldaar aangehaalde rechtspraak; Sopropé, reeds aangehaald, punt 37; van 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C-141/08 P, Jurispr. blz. I-9147, punt 83, en 21 december 2011, Frankrijk/People's Mojahedin Organization of Iran, C-27/09 P, nog niet gepubliceerd in de Jurisprudentie, punten 64 en 65).” (HvJ, 22 november 2012, M., C-277/11, punt 87)

De rechten van verdediging zijn op het administratiefrechtelijke vlak alleen toepasselijk in tuchtzaken, en derhalve niet van toepassing zijn op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de wet van 15 december 1980, zodat verzoekster de schending ervan dan ook niet dienstig kan inroepen (RvS 16 februari 2006, nr. 155.170). Derhalve is ook de hoorplicht, als bestreden beslissing niet van toepassing op beslissingen genomen in het raam van de wet van 15 december 1980 (R.v.St., nr. 117.575 van 26 maart 2003).

Bovendien is het kader van het hoorrecht, als beginsel van behoorlijk bestuur, is het enkel vereist dat verzoekende partij nuttig voor haar belangen kan opkomen. (RvV 16 november 2010 nr. 51 124) Het volstaat dat de betrokkene de gelegenheid krijgt zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten, hetgeen ook schriftelijk kan gebeuren (R.v.St, nr. 167.853, 15 februari 2007). (RvV, 29 juli 2008 nr. 14.567)

Dienaangaande benadrukt verweerder dat de verzoekende partij per aangetekend schrijven van 26.04.2018 uitdrukkelijk werd uitgenodigd om alle relevante documenten en elementen aan de gemachtigde van de Minister mede te delen, zodat deze mee in overweging zouden kunnen worden genomen bij het beslissen of al dan niet een einde aan het verblijf diende te worden gesteld.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij op 24.05.2017 op de hoogte gesteld werd van het feit dat overwogen werd om haar verblijfsrecht te beëindigen. Er werd haar op dat ogenblik de mogelijkheid geboden om binnen een termijn van 15 dagen relevante elementen die het nemen van een beslissing zouden kunnen verhinderen of beïnvloeden, aan te voeren.

Op 24.05.2017 heeft verzoekende partij een vragenlijst ingediend en heeft zij daarnaast ook tal van documenten overgemaakt waarvan zij meent dat hieruit zou blijken dat haar verblijfsrecht niet beëindigd kan worden.

Verzoekende partij heeft daarnaast ook op 28.02.2019 een nieuwe vragenlijst hoorrecht ingevuld.

Verzoekende partij heeft derhalve meermaals de mogelijkheid gehad om naar behoren en daadwerkelijk haar standpunt kenbaar te maken.

Daarenboven kan een eventuele schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (cf. HvJ 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, punt 31; HvJ, 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, punt 80).

Uit het bovenstaande volgt dat een schending van het recht om gehoord te worden slechts dan de rechtmatigheid van de bestreden beslissing kan beïnvloeden, wanneer verzoekende partij zou aantonen dat zij niet de mogelijkheid heeft gehad om de relevante gegevens mee te delen die de inhoud van de bestreden beslissing hadden kunnen beïnvloeden.

Derhalve zal niet elk verzuim om het recht om te worden gehoord te eerbiedigen stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen terugkeerbesluit leiden. Zelfs indien sprake zou zijn van een onregelmatigheid die het recht om te worden gehoord aantast, dient bijkomend aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval te worden nagegaan of, de administratieve procedure in kwestie een andere afloop had kunnen hebben. (cfr. HvJ, 10 september 2013, M.G. en N.R., zaak C-383/13, punten 39-40)

Verweerder stelt vast dat de verzoekende partij opnieuw gewag maakt van haar beweerde inzet tot re-integratie en een reclasseringsplan.

Ter zake herhaalt verweerder vooreerst dat verzoekende partij volkomen in gebreke blijft te duiden waaruit de beweerde inzet zou moeten blijken. Uit niets blijkt dat verzoekende partij zich – zoals zij beweert – zou (willen) inzetten om te re-integreren in de maatschappij.

In de mate dat verzoekende partij verwijst naar een gunstig reclasseringsplan, herhaalt verweerder op dat er geen gunstig reclasseringsplan werd voorgelegd. Het kan derhalve niet aan de Minister verweten worden dat zij met deze elementen geen rekening heeft gehouden.

Bovendien zou een eventueel gunstig reclasseringsplan, evenals andere stukken waaruit zou blijken dat verzoekende partij zich zou willen integreren in de maatschappij hoe dan ook niet volstaan om aan te nemen dat verzoekende partij niet langer een gevaar zou vormen voor de openbare orde.

Verweerder herhaalt dat het feit dat verzoekende partij, ondanks meerdere straffen, bleef volharden in een onverantwoordelijk en gewelddadig gedrag, en zij zich daarenboven ook onttreed van haar enkelband, net aantoon dat zij niet van plan is om zich te conformeren aan de maatschappelijke norm.

In de mate dat verzoekende partij beweert dat zij niet gehoord werd nopens de redenen waarom zij niet kan terugkeren naar het land van herkomst, laat verweerder gelden dat verzoekende partij duidelijk voorbijgaat aan het feit dat haar in het formulier hoorrecht dd. 28.02.2019 uitdrukkelijk de volgende vraag gesteld werd: "9. Heeft u redenen waarom u niet naar uw eigen land kunt terugkeren? Zo ja, welke?".

Verzoekende partij heeft deze vraag ook beantwoord, en verzoekende partij kan niet ernstig voorhouden dat de Minister geen rekening zou hebben gehouden met het door haar geformuleerde antwoord.

De bestreden beslissing bevat immers de volgende overweging:

"In de vragenlijst die u in het kader van het hoorrecht invulde op 28.02.2019 verklaarde u dat u Russisch, Nederlands, Engels en Bulgaars spreekt, leest en/of schrijft; dat u sinds 2004 in België verblijft; dat u via Polen en Duitsland met de bus met uw moeder naar België gekomen bent met een paspoort zonder visum; dat u niet weet waar uw paspoort is; dat u geen ziekte heeft die u belemmert naar uw herkomstland te reizen of naar uw herkomstland terug te keren; dat u een duurzame relatie heeft met E(...) L(...) V(...) (...); dat u familie heeft in België: uw moeder (S(...) S(...), (...)), uw stiefbroer (A(...) D(...)), uw broer (S(...) R(...), (...)); dat uw moeder en stiefbroer in de (...)straat (...) te (...) wonen; dat u geen minderjarige kinderen heeft in België; dat u veel redenen heeft waarom u niet naar uw herkomstland zou kunnen terugkeren, nl. dat u daar niks heeft; dat u daar niks weet; dat uw familie en vrienden in België zijn; dat u de helft van uw leven in België doorgebracht heeft; dat u fouten gemaakt heeft waarvoor u nu boet maar dat u ook nog veel plannen heeft die u enkel in België kan uitvoeren zoals studies en werk; dat u zich hier thuis voelt bij uw familie en dat u hopelijk nog een kan krijgen om te tonen dat u het ook anders kan en wil."

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt eveneens dat de Minister op gedegen wijze overwogen heeft waarom de door verzoekende partij aangehaalde elementen niet van die aard zijn om een terugkeer naar Litouwen te verhinderen

Verzoekende partij toont niet aan dat de Minister haar specifieke situatie verkeerd zou hebben beoordeeld.

Er dient te worden besloten dat verzoekende partij geen elementen bijbrengt die tot een andersluidende beslissing hadden kunnen leiden.

Een schending van het hoorrecht wordt niet aangetoond. (...)"

3.3 Gelet op hun onderlinge samenhang worden de twee middelen samen behandeld.

De Raad wijst erop dat de formele motiveringsplicht, die ook in artikel 62 van de vreemdelingenwet terug te vinden is, de administratieve overheid verplicht in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op 'afdoende' wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de formele motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140).

Verder wijst de Raad erop dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur houdt dan weer in, zoals de verzoekende partij ook zelf aangeeft, dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden genomen die gesteund is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de mogelijkheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (cf. RvS 29 juni 2009, nr. 194.826; RvS 15 februari 2007, nr. 167.887; RvS 18 mei 2006, nr. 158.985; RvS 22 oktober 2001, nr. 100.007).

De voorgehouden schending van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en de hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur wordt onderzocht in het licht van de bepalingen waarop de bestreden beslissingen steunen, met name de artikelen 44bis, § 2, 44ter en 44nonies van de vreemdelingenwet.

Het voormelde artikel 44bis luidt als volgt:

“(…) § 2. De minister kan een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden die krachtens de artikelen 42quinquies en 42sexies een duurzaam verblijfsrecht hebben verkregen en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten, alleen om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

“(…) § 4. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in de paragrafen 1, 2 of 3 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Dit artikel moet worden samengelezen met artikel 45 van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“§ 1. De redenen van openbare orde, nationale veiligheid en volksgezondheid bedoeld in de artikelen 43 en 44bis mogen niet worden aangevoerd voor economische doeleinden.

§ 2. De in de artikelen 43 en 44bis bedoelde beslissingen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid.

Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen.

Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd. (...)”

Het voormelde artikel 44nonies luidt als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan de in de artikelen 43, § 1, eerste lid, 2°, en 44bis, bedoelde beslissingen koppelen aan een inreisverbod voor het grondgebied van het Rijk, waarvan de duur door hem wordt vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden van elk geval.

De duur van het inreisverbod mag vijf jaar niet overschrijden, behalve indien de burger van de Unie of zijn familielid een ernstige bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

Aangezien de verzoekende partij het opleggen van geen termijn voor vrijwillig vertrek op zich niet betwist, moet de Raad niet verder ingaan op het voormelde artikel 44ter.

De artikelen 44bis en 44nonies van de vreemdelingenwet vormen de omzetting van de artikelen 27 en 28 van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de Burgerschapsrichtlijn; zie Memorie van toelichting bij het wetsontwerp van 12 december 2016 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, met het doel de bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid te versterken, *Parl. St.*, Kamer 2016-2017, nr. 54-2215/001, 34 en 32).

De *in casu* relevante onderdelen van artikel 45 van de vreemdelingenwet waren reeds eerder opgenomen in artikel 43, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, dat door de wet van 25 april 2007 tot

wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 10 mei 2007) werd vervangen als volgt: “2° *de om redenen van openbare orde of nationale veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag van de betrokkene moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd*.”. In de parlementaire voorbereidingen van de voormelde wet van 25 april 2007 wordt in dit verband het volgende gesteld: “*Als algemene regel blijft gelden dat de binnenkomst en het verblijf geweigerd kan worden om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid, zoals blijkt uit artikel 27.1 van de richtlijn. De punten 1°, 2° en 3° van het artikel 43 blijven behouden: de richtlijn herneemt deze voorwaarden in respectievelijk artikelen 27.1, 27.2 en 15.2. Tegemoetkomend aan een opmerking van de Raad van State, wordt in het 2° punt het artikel 27.2 van de richtlijn geheel overgenomen*.” (Memorie van toelichting bij het Wetsontwerp van 11 januari 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St.*, Kamer 2006-2007, nr. 51-2845/001, 61). Artikel 45, § 2, eerste tot derde lid van de vreemdelingenwet vormt dan ook de omzetting van artikel 27, tweede lid van de Burgerschapsrichtlijn.

De Raad benadrukt dat lidstaten hun nationale recht conform het Unierecht moeten uitleggen (zie Hof van Justitie (hierna: ook HvJ of het Hof) 26 juni 2007, C-305/05, *Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a.*, pt. 28; HvJ 6 november 2003, C-101/01, *Lindqvist*, pt. 87). Bijgevolg moeten de artikelen 44bis en 45 van de vreemdelingenwet richtlijnconform worden uitgelegd, zodat het past te wijzen op relevante rechtspraak van het Hof.

Artikel 44bis, § 1 van de vreemdelingenwet laat het bestuur toe om aan een burger van de Unie het bevel te geven het grondgebied te verlaten, “*om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid*”. Uit de bewoordingen van de Burgerschapsrichtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie, en uit de bewoordingen van artikel 45, § 2, derde lid van de vreemdelingenwet blijkt dat dit veronderstelt dat de Unieburger door zijn persoonlijk gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt. De loutere vaststelling dat de burger van de Unie een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt, volstaat op zich echter niet, aangezien het bestuur – zoals de verzoekende partij in haar verzoekschrift ook meermaals benadrukt en zoals uitdrukkelijk blijkt uit artikel 45, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet – bij zijn beoordeling het evenredigheidsbeginsel moet eerbiedigen. Het moet bijgevolg een billijk evenwicht vinden tussen de betrokken rechtmatige belangen, onder andere in het licht van de grondrechten, in het bijzonder van het in artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) vastgelegde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven (naar analogie HvJ 29 april 2004, C-482/01 en C-493/01, *Orfanopoulos en Oliveri*, ptn. 95-99; HvJ 23 november 2010 (Grote Kamer), C-145/09, *Tsakouridis*, ptn. 52-53).

Voor de interpretatie van het begrip “*actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging*” heeft het Hof van Justitie erop gewezen dat, opdat zou kunnen worden vastgesteld dat het gedrag van de betrokken persoon een reële en actuele bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving of van het betrokken gastland vormt, de vaststelling is vereist dat de betrokken persoon een neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst voort te zetten (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, *P.I./Oberburgmeisterin der Stadt Remscheid*, pt. 34). Het is ook mogelijk dat de voorafgaande gedragingen dermate ernstig zijn dat deze *an sich* voldoen aan de voorwaarden van een dergelijke bedreiging (cf. HvJ 27 oktober 1977, 30-77, *Bouchereau*, pt. 35).

De Raad benadrukt dat de minister bij zijn beoordeling of een vreemdeling een gevaar voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de volksgezondheid uitmaakt, over een zekere appreciatievrijheid beschikt. De Raad oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en het behoort niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Vervolgens wijst de Raad erop dat het in artikel 45 van het vreemdelingenwet vervatte evenredigheidsbeginsel een billijke verhouding vereist tussen enerzijds de door de bestreden beslissing voor de verzoekende partij geleden nadelen en anderzijds de voordelen die in het licht van het nagestreefde doel van het algemeen belang aanwezig zijn, namelijk het herstel en/of de bescherming van de openbare orde en rust.

Zoals hoger reeds gesteld, heeft het Hof van Justitie geoordeeld dat het bestuur bij zijn beoordeling rekening moet houden met de grondrechten, in het bijzonder het in artikel 8 van het EVRM vastgelegde recht op bescherming van het privé- en gezinsleven. In dit verband heeft het Hof het volgende gesteld: *“Voor de beoordeling of de voorgenomen inmenging evenredig is aan het nagestreefde legitieme doel, in casu de bescherming van de openbare orde, moet met name rekening worden gehouden met de aard en de ernst van het door belanghebbende gepleegde strafbare feit, de duur van zijn verblijf in de lidstaat van ontvangst, de periode die is verstreken sinds het strafbare feit is gepleegd, de gezinssituatie van de belanghebbende en de ernst van de moeilijkheden waarmee de echtgenoot en hun eventuele kinderen in het land van herkomst van de belanghebbende geconfronteerd dreigen te worden (zie in die zin, wat artikel 8 EVRM betreft, EHRM, arrest Boulif v. Zwitserland van 2 augustus 2001, Recueil des arrêts et décisions, § 48).”* (HvJ 29 april 2004, C-482/01 en C-493/01, *Orfanopoulos en Oliveri*, pt. 99). De bestreden beslissing bevat overwegingen in het licht van voormeld artikel 8. Gelet op wat volgt, is het echter niet nodig hierop verder in te gaan.

Wat betreft het bestreden inreisverbod, wijst de Raad erop dat artikel 44nonies, eerste lid van de vreemdelingenwet vervolgens toelaat aan het bevel om het grondgebied te verlaten een inreisverbod te koppelen, waarvan de duur overeenkomstig het tweede lid van deze bepaling meer dan vijf jaar mag bedragen, indien de burger van de Unie *“een ernstige bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid”*. In casu bedraagt de duur van het inreisverbod tien jaar, zodat blijkt dat de minister ervan is uitgegaan dat de verzoekende partij zulke ernstige bedreiging vormt. *“Ernstige redenen van openbare orde”* worden onderscheiden van gewone *“redenen van openbare orde”* en *“dwingende redenen van openbare orde”*. *“Ernstige redenen”* vertalen het idee dat de omstandigheden van het geval een belangrijkere graad van ernst moeten vertonen dan de gewone *“redenen”*, terwijl *“dwingende redenen”* vereisen dat de omstandigheden van het geval nog ernstiger zijn (Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer 2016-2017, nr. 54-2215/001, 23, met verwijzing naar rechtspraak van het Hof van Justitie; zie ook HvJ 22 mei 2012, C-348/09, *P.I./Oberburgermeisterin der Stadt Remscheid*, pt. 19).

In een eerste onderdeel van het eerste en tweede middel voert de verzoekende partij aan dat de zorgvuldigheidsplicht is geschonden doordat geen rekening werd gehouden met alle elementen en het geheel van elementen in dit dossier. Vervolgens gaat zij in op het feit dat zij als kind naar België is gekomen en hier sinds 2004 ononderbroken woont, zijnde meer dan de helft van haar leven. Vervolgens wijst zij op de taallessen, integratiecursus en beroepsopleidingen die zij heeft gevolgd en de jobs die zij heeft uitgeoefend. Zij geeft aan dat de minister zich heeft blindgestaard op haar correctionele veroordelingen, zonder haar mogelijkheden tot reclassering en haar inzet in de gevangenis om te reintegreren na te gaan. De verzoekende partij wijst erop dat de minister weigert rekening te houden met haar positieve vooruitgang in de gevangenis en haar gunstig reclasseringsplan, en dat zij in aanmerking komt om vervroegd in vrijheid te worden gesteld, indien zij een volledig en degelijk reclasseringsplan kan voorleggen. Zij stelt dat dit plan intussen volledig af is, maar dat haar reclassering wordt bemoeilijkt door haar voorgaande intrekking van verblijf en haar huidige bevel om het grondgebied te verlaten samen met het inreisverbod. De verzoekende partij vervolgt dat het nochtans duidelijk is geworden dat zij geen gevaar vormt voor de openbare orde, maar dat hier geen enkel onderzoek naar is gevoerd en dat de minister weigert rekening te houden met haar actuele situatie. Volgens de verzoekende partij had de minister conform het zorgvuldigheidsbeginsel het gevaar voor de openbare orde moeten aftoetsen en moeten onderzoeken, maar is dit geenszins gebeurd. Zij geeft aan dat de bestreden beslissingen maatregelen zijn die slechts in individuele gevallen kunnen worden genomen, wanneer het persoonlijke gedrag van een persoon een werkelijke, actuele en voldoende bedreiging vormt, die fundamenteel de bescherming van de openbare orde kan aantasten, en dat maatregelen ter algemene preventie niet kunnen worden genomen. Zij wijst erop dat het feit dat een persoon meermaals werd veroordeeld, op zich niet voldoende is om te kunnen besluiten tot een algemeen gevaar voor de openbare orde, maar dat rekening moet worden gehouden met de aard van de strafbare feiten, de veroorzaakte schade en de inzet van de betrokkene ter vergoeding van de geleden schade. De verzoekende partij besluit dat de minister met dit alles geen rekening heeft gehouden en dat hieruit duidelijk blijkt dat haar dossier zonder de nodige zorgvuldigheid werd behandeld.

In een tweede onderdeel voert de verzoekende partij bijkomend aan dat de bestreden beslissingen niet op een degelijke wijze zijn gemotiveerd en dat een schending van de motiveringsplicht voorligt. Zij wijst erop dat het administratief dossier belangrijke bewijsstukken bevat die aantonen dat zij een prima parcours aflegt tijdens haar detentieperiode. Zij stelt dat zij als fatik is tewerkgesteld, en zeer correct in omgang ten aanzien van het gevangenispersoneel is, en herhaalt dat zij intussen ook een reclasseringsplan heeft uitgewerkt, hetwelk klaar is, maar enkel wordt bemoeilijkt door haar precare verblijfssituatie. Zij geeft aan dat zij al een aantal strafonderbrekingen had, die telkens zeer positief en zonder problemen zijn verlopen, en dat in de bestreden beslissingen geen enkele verwijzing kan worden teruggevonden die impliceert dat zij in de gevangenis hard werkt aan haar re-integratie. Ten slotte wijst de verzoekende partij op de context van de veroordelingen, met name dat zij in het verleden in aanraking kwam met slechte vrienden, waardoor zijzelf ook op het verkeerde pad kwam, dat zij vaak met hen uitging en regelmatig alcohol nuttigde, waardoor het vaak misliep en zij dingen deed waarvan zij nu oprecht spijt heeft. Zij geeft aan dat zij thans heeft ingezien dat haar familie veel belangrijker is en dat zij daarom in de toekomst enkel wil inzetten op haar familierelaties en verder werken aan haar toekomst. Zij stelt dat ook de "PSD" en de directie van de penitentiaire inrichting intussen hebben opgemerkt dat zij zeer correct is in de gevangenis en zich steevast inzet om volledig te re-integreren in de samenleving, en dat haar evaluaties steeds positief zijn. De verzoekende partij besluit dat met het geheel van deze elementen, en ook met het gegeven dat zij het slachtoffer bijna integraal vergoed heeft, geen rekening werd gehouden.

In een derde onderdeel voert de verzoekende partij de schending aan van de hoorplicht. Zij zet in de eerste plaats uiteen op grond waarvan zij aanneemt dat de hoorplicht *in casu* van toepassing is. Vervolgens wijst zij erop dat zij haar standpunt niet op een nuttige wijze heeft kunnen kenbaar maken, terwijl dit nochtans vereist is. Zij geeft aan dat haar geen enkele vraag werd gesteld in verband met haar huidige situatie, noch met haar situatie in de gevangenis, en dat zij nochtans op een positieve manier gewerkt heeft aan haar re-integratie en ook een reclasseringsplan klaarmaakte. Zij stelt dat zij bovendien ook niet werd gehoord over de verschillende redenen die zij heeft waardoor zij niet kan terugkeren naar haar land van herkomst.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij op zich niet kan voorhouden dat enkel zou worden verwezen naar haar correctionele veroordelingen. De minister verwijst doorheen de beslissingen immers wel degelijk naar haar verblijf in België sinds 2004, naar haar banden met België en met Litouwen, en naar haar (school)opleiding en werkverleden. Ook wordt verwezen naar haar familiale situatie, zowel in België als in Litouwen. De Raad merkt op dat bepaalde overwegingen, zoals de opsomming van de concrete veroordelingen of een verwijzing naar de context van deze veroordelingen, slechts voorkomen in een van de drie onderdelen van de motivering. Er valt echter niet in te zien waarom deze overwegingen ook niet *mutatis mutandis* zouden gelden voor de andere beslissingen die door middel van hetzelfde document aan de verzoekende partij ter kennis zijn gebracht.

In het kader van het bevel om het grondgebied te verlaten stelt de minister in het licht van de bedreiging voor de openbare orde het volgende:

"(...) U woont sinds 2004 in België, u was toen 13 of 14 jaar oud. Het is pas op 07.08.2008 dat u het nodige deed om uw verblijfssituatie in orde te brengen en op 08.09.2008 verkreeg u recht op verblijf. De omstandigheid dat u al op jeugdige leeftijd in België aangekomen bent, waardoor u een band hebt opgebouwd met België, is als zodanig geen bijzondere omstandigheid. Het is inherent aan langdurig verblijf dat hier bijvoorbeeld een schoolopleiding is genoten en dat er, behalve de familiebanden, ook sociale en culturele banden zijn. Het is begrijpelijk dat u tijdens uw verblijf in België vriendschappen hebt opgebouwd en dat uw sociale leven zich hier afspeelt. Dit betekent echter niet dat er niet van u gevergd zou kunnen worden dat u, nadat u aan Justitie voldaan heeft, terug zou keren naar uw herkomstland dan wel een derde land. Uit niks blijkt dat de banden die u met België opgebouwd hebt van een dergelijk uitzonderlijke aard zouden zijn dat deze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat u door uw persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde. (...)"

Hoe dan ook, uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dan een inmenging in het privé - en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, te verzekeren. Het gevaar dat u vormt voor de openbare orde, is superieur aan de familiale- en privébelangen die u kan doen gelden. (...)"

In het kader van de afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek stelt de minister in het licht van de bedreiging voor de openbare orde het volgende:

“Reeds vanaf jonge leeftijd lijkt u problemen met de autoriteiten te hebben, getuige hiervan het feit dat u reeds als minderjarige meermaals in aanraking kwam met de Jeugdrechtbank. Sinds u op 31.08.2008 meerderjarig werd, liep u maar liefst 8 correctionele veroordelingen op. Hierbij waren 4 werkstraffen, maar minstens twee daarvan werden vervangen door een gevangenisstraf ten gevolge van de niet-naleving ervan. Hieruit kan redelijkerwijze afgeleid worden dat u het niet nodig acht uw verplichtingen na te komen en dat u zich onverantwoordelijk gedraagt. Uit het vonnis d.d. 03.03.2015 blijkt dat u deel uitmaakte van een groep jongeren die bekend stonden als amokmakers en afpersers van jongeren. Enig weerwoord van de slachtoffers werd beantwoord met bedreigingen en/of buitensporig geweld.

Alle slachtoffers waren duidelijk bang van jullie en vreesden repercussies als ze klacht zouden neerleggen. De feiten die u pleegde zijn laakbaar, getuigen van weinig zelfbeheersing en tonen een gebrek aan respect voor andermans fysieke integriteit. Ondanks meerdere straffen, bleef u volharden in een onverantwoordelijk en gewelddadig gedrag, waardoor redelijkerwijze verondersteld kan worden dat een schuldgevoel of spijt na een misdrijf u vreemd is. Op 27.06.2015 ging u zelfs zover dat u zich eigenhandig onttreed van uw enkelband en u verdween spoorloos tot u op 14.03.2016, 261 dagen later, uiteindelijk weer aangehouden werd. Dit getuigt van het feit dat u niet geneigd bent u te conformeren aan de maatschappelijke norm dat u zich aan de wet moet houden en bevestigt uw onbetrouwbaar karakter. Enige verbetering in uw gedrag dat afbreuk vermag te doen aan het ernstig, reëel en actueel gevaar dat u vormt voor de openbare orde, kan niet worden vastgesteld.

Uit voorgaande blijkt dat u geen lessen trekt uit uw veroordelingen en dat u de ernst van uw daden niet blijkt of niet wenst in te zien, noch schijnt u te begrijpen dat uw gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is. Uit uw persoonlijk handelen komt dan ook een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst niet zal herhalen. Het gegeven dat u reeds enkele uitgaansvergunningen heeft gekregen die zonder problemen zijn verlopen, vermag hier geen afbreuk aan te doen. Uit de gerechtelijke antecedenten die hierboven werden vermeld blijkt onomstotelijk dat er ernstige redenen van openbare orde zijn die het beëindigen van uw verblijfsrecht rechtvaardigen. Uit uw persoonlijk gedrag blijkt een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving die de beëindiging van uw verblijfsrecht noodzaakte om de openbare orde te beschermen. Enige verbetering in uw gedrag dat afbreuk vermag te doen aan het ernstig, reëel en actueel gevaar dat u vormt voor de openbare orde, kan niet worden vastgesteld. Uit het gegeven dat u gestart bent met de maandelijkse betaling van de schadevergoeding ten aanzien van de burgerlijke partij en dat u een gedeelte van de penale boetes hebt afbetaald, blijkt onvoldoende een werkelijk schuldinzicht.

Om deze redenen is het dringend en noodzakelijk dat u het grondgebied verlaat van zodra u aan Justitie voldaan heeft en wordt u geen termijn toegekend voor vrijwillig vertrek.”

In het kader van het inreisverbod van tien jaar stelt de minister in het licht van de ernstige bedreiging voor de openbare orde het volgende:

“Een inreisverbod van 10 jaar is proportioneel daar u door uw persoonlijk gedrag geacht wordt een ernstige bedreiging te vormen voor de openbare orde.

Op 17.12.2007 werd u door de jeugdrechtbank te Antwerpen onder toezicht gesteld en werd u verplicht een prestatie van opvoedkundige of filantropische aard te leveren daar u zich schuldig gemaakt had aan afpersing, door twee of meer personen, wapens of op wapens gelijkende voorwerpen gebruikt of getoond zijnde, of hebbende doen geloven dat u gewapend was; aan diefstal met geweld of bedreiging, door twee of meer personen.

Op 15.12.2008 kreeg u van de jeugdrechtbank te Antwerpen een berisping daar u zich schuldig gemaakt had aan diefstal met geweld of bedreiging, door twee of meer personen, wapens of op wapens gelijkende voorwerpen gebruikt of getoond zijnde, of hebbende doen geloven dat u gewapend was.

Op 03.11.2009 werd u door de correctionele rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een werkstraf van 50 uren (vervangende gevangenisstraf: 5 maanden) daar u zich schuldig gemaakt had aan opzettelijke slagen of verwondingen (feit gepleegd op 18.10.2008).

Op 22.06.2010 werd u door de correctionele rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een werkstraf van 80 uren (vervangende gevangenisstraf: 8 maanden) daar u zich schuldig gemaakt had aan diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht (feit gepleegd op 10.10.2009).

Op 26.10.2010 werd u door de correctionele rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 10 maanden met uitstel gedurende 5 jaar daar u zich schuldig gemaakt had aan afpersing met geweld of bedreiging; aan opzettelijke slagen of verwondingen (feit gepleegd op 23.12.2009).

Op 15.05.2012 werd u door de correctionele rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot werkstraf van 70 uren (vervangende gevangenisstraf: 12 maanden) daar u zich schuldig gemaakt had aan opzettelijke slagen of verwondingen, een ziekte of ongeschiktheid tot het verrichten van persoonlijke arbeid veroorzaakt hebbende (feit gepleegd op 17.12.2011).

Op 18.12.2013 werd u door de correctionele rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 maand daar u zich schuldig gemaakt had aan poging tot diefstal op heterdaad betrapt, bij nacht, met geweld of bedreiging om uw vlucht te verzekeren (feit gepleegd op 13.01.2013).

Op 20.06.2014 werd u door de correctionele rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een werkstraf van 80 uren (vervangende gevangenisstraf: 15 maanden) daar u zich schuldig gemaakt had aan diefstal op heterdaad betrapt, met geweld of bedreiging, hetzij om in het bezit van de weggenomen voorwerpen te kunnen blijven, hetzij om zijn vlucht te verzekeren, bij nacht, door twee of meer personen, wapens of op wapens gelijkende voorwerpen gebruikt of getoond zijnde, of hebbende doen geloven dat u gewapend was; aan diefstal op heterdaad betrapt, met geweld of bedreiging, hetzij om in het bezit van de weggenomen voorwerpen te kunnen blijven, hetzij om zijn vlucht te verzekeren, bij nacht, door twee of meer personen (feiten gepleegd op 25.07.2013).

Op 03.03.2015 werd u door de correctionele rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 30 maanden met uitstel gedurende 5 jaar behalve 15 maanden daar u zich schuldig gemaakt had aan diefstal bij nacht met geweld of bedreiging, door twee of meer personen; aan opzettelijke slagen of verwondingen gepleegd op een minderjarige, een ziekte of ongeschiktheid tot het verrichten van persoonlijke arbeid veroorzaakt hebbende (3 personen); aan opzettelijke slagen of verwondingen, een ziekte of ongeschiktheid tot het verrichten van persoonlijke arbeid veroorzaakt hebbende (feiten gepleegd in de nacht van 23 op 24 mei 2011 en op 04.07.2011).

Op 06.04.2017 werd u door de correctionele rechtbank te Hasselt veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 3 maanden omdat u zich schuldig gemaakt had aan weerspanningheid (feit gepleegd op 13.07.2013).

Reeds vanaf jonge leeftijd lijkt u problemen met de autoriteiten te hebben, getuige hiervan het feit dat u reeds als minderjarige meermaals in aanraking kwam met de Jeugdrechtbank. Sinds u op 31.08.2008 meerderjarig werd, liep u maar liefst 8 correctionele veroordelingen op. Hierbij waren 4 werkstraffen, maar minstens twee daarvan werden vervangen door een gevangenisstraf ten gevolge van de niet-naleving ervan. Hieruit kan redelijkerwijze afgeleid worden dat u het niet nodig acht uw verplichtingen na te komen en dat u zich onverantwoordelijk gedraagt. Uit het vonnis d.d. 03.03.2015 blijkt dat u deel uitmaakte van een groep jongeren die bekend stonden als amokmakers en afpersers van jongeren. Enig weerwoord van de slachtoffers werd beantwoord met bedreigingen en/of buitensporig geweld. Alle slachtoffers waren duidelijk bang van jullie en vreesden repercussies als ze klacht zouden neerleggen. De feiten die u pleegde zijn laakbaar, getuigen van weinig zelfbeheersing en tonen een gebrek aan respect voor andermans fysieke integriteit. Ondanks meerdere straffen, bleef u volharden in een onverantwoordelijk en gewelddadig gedrag, waardoor redelijkerwijze verondersteld kan worden dat een schuldgevoel of spijt na een misdrijf u vreemd is. Op 27.06.2015 ging u zelfs zover dat u zich eigenhandig ontdoed van uw enkelband en u verdween spoorloos tot u op 14.03.2016, 261 dagen later, uiteindelijk weer aangehouden werd. Dit getuigt van het feit dat u niet geneigd bent u te conformeren aan de maatschappelijke norm dat u zich aan de wet moet houden en bevestigt uw onbetrouwbaar karakter. Enige verbetering in uw gedrag dat afbreuk vermag te doen aan het ernstig, reëel en actueel gevaar dat u vormt voor de openbare orde, kan niet worden vastgesteld.

Uit voorgaande blijkt dat u geen lessen trekt uit uw veroordelingen en dat u de ernst van uw daden niet blijkt of niet wenst in te zien, noch schijnt u te begrijpen dat uw gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar

is. Uit uw persoonlijk handelen komt dan ook een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst niet zal herhalen. Het gegeven dat u reeds enkele uitgaansvergunningen heeft gekregen die zonder problemen zijn verlopen, vermag hier geen afbreuk aan te doen. Uit de gerechtelijke antecedenten die hierboven werden vermeld blijkt onomstotelijk dat er ernstige redenen van openbare orde zijn die het beëindigen van uw verblijfsrecht rechtvaardigen. Uit uw persoonlijk gedrag blijkt een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving die de beëindiging van uw verblijfsrecht noodzaakte om de openbare orde te beschermen. Enige verbetering in uw gedrag dat afbreuk vermag te doen aan het ernstig, reëel en actueel gevaar dat u vormt voor de openbare orde, kan niet worden vastgesteld. Uit het gegeven dat u gestart bent met de maandelijkse betaling van de schadevergoeding ten aanzien van de burgerlijke partij en dat u een gedeelte van de penale boetes hebt afbetaald, blijkt onvoldoende een werkelijk schuldinzicht. (...)

U woont sinds 2004 in België, u was toen 13 of 14 jaar oud. Het is pas op 07.08.2008 dat u het nodige deed om uw verblijfssituatie in orde te brengen en op 08.09.2008 verkreeg u recht op verblijf. De omstandigheid dat u al op jeugdige leeftijd in België aangekomen bent, waardoor u een band hebt opgebouwd met België, te als zodanig geen bijzondere omstandigheid. Het is inherent aan langdurig verblijf dat hier bijvoorbeeld een schoolopleiding is genoten en dat er, behalve de familiebanden, ook sociale en culturele banden zijn. Het is begrijpelijk dat u tijdens uw verblijf in België vriendschappen hebt opgebouwd en dat uw sociale leven zich hier afspeelt. Dit betekent echter niet dat er niet van u gevergd zou kunnen worden dat u, nadat u aan Justitie voldaan heeft, terug zou keren naar uw herkomstland dan wel een derde land. Uit niks blijkt dat de banden die u met België opgebouwd hebt van een dergelijk uitzonderlijke aard zouden zijn dal deze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat u door uw persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde. (...)

Hoe dan ook, uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dan een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, te verzekeren. Het gevaar dat u vormt voor de openbare orde, is superieur aan de familiale- en privébelangen die u kan doen gelden. (...)"

De Raad stelt vast dat uit de opsomming van de gepleegde feiten in het onderdeel van de motivering met betrekking tot het inreisverbod blijkt dat de verzoekende partij voor als minderjarige op een onbekende datum gepleegde feiten twee keer in contact kwam met de jeugdrechtbank (de eerste maal als zeventienjarige). Aangezien de verzoekende partij midden 2008 meerderjarig is geworden, zijn deze feiten ten laatste bijna elf jaar voor het nemen van de bestreden beslissingen op 8 maart 2019 gepleegd. Wat betreft de acht correctionele veroordelingen, blijkt dat de oudste feiten dateren van bijna 10,5 jaar voor het nemen van de bestreden beslissingen en de meest recente van bijna zes jaar voor het nemen van de bestreden beslissingen. De veroordelingen zelf dateren van meer dan 9,5 jaar tot minder dan twee jaar voor het nemen van de bestreden beslissingen.

De minister gaat op zich niet in op het gegeven dat de gepleegde feiten dateren van ongeveer zes tot ongeveer elf jaar vóór het nemen van de bestreden beslissingen (wel op het feit dat vier van de acht straffen werkstraffen waren), maar motiveert wel waarom hij van oordeel is dat de verzoekende partij het niet nodig acht haar verplichtingen na te komen, dat zij zich onverantwoordelijk gedraagt, dat de gepleegde feiten laakbaar zijn, getuigen van weinig zelfbeheersing en een gebrek aan respect voor andermans fysieke integriteit tonen, en dat zij, ondanks meerdere straffen, bleef volharden in een onverantwoordelijk en gewelddadig gedrag, waardoor redelijkerwijze kan worden verondersteld dat een schuldgevoel of spijt na een misdrijf haar vreemd is. Ook wijst de minister erop dat de verzoekende partij zich op 27 juni 2015 eigenhandig onttrok van haar enkelband en tot 14 maart 2016, zijnde 261 dagen later, spoorloos verdween. Volgens de minister getuigt dit van het feit dat de verzoekende partij niet geneigd is te conformeren aan de maatschappelijke norm dat zij zich aan de wet moet houden en bevestigt dit haar onbetrouwbaar karakter. Vervolgens stelt de minister dat enige verbetering in het gedrag van de verzoekende partij die afbreuk vermag te doen aan het ernstig, reëel en actueel gevaar dat zij vormt voor de openbare orde, niet kan worden vastgesteld.

Met betrekking tot de ernstige bedreiging voor de openbare orde, die vereist is om een inreisverbod van meer dan vijf jaar te kunnen opleggen, overweegt de minister dat uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij geen lessen trekt uit haar veroordelingen en dat zij de ernst van haar daden niet blijkt of niet wenst in te zien, en dat zij ook niet schijnt te begrijpen dat haar gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is. Volgens de minister komt uit het persoonlijk handelen van de verzoekende partij dan

ook een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren, waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat zij dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen. Vervolgens stelt de minister dat het gegeven dat de verzoekende partij reeds enkele uitgangsvergunningen heeft gekregen die zonder problemen zijn verlopen, hieraan geen afbreuk vermog te doen, en dat uit de gerechtelijke antecedenten die hierboven werden vermeld, onomstotelijk blijkt *“dat er ernstige redenen van openbare orde zijn die het beëindigen van [het] verblijfsrecht rechtvaardigen”*. De minister besluit dat uit het persoonlijk gedrag van de verzoekende partij een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving blijkt die de beëindiging van haar verblijfsrecht noodzaakte om de openbare orde te beschermen, en herhaalt dat enige verbetering die vermog afbreuk te doen aan het gevaar dat zij vormt, niet kan worden vastgesteld. De minister voegt in dit verband nog toe dat uit het gegeven dat de verzoekende partij is gestart met de maandelijkse betaling van de schadevergoeding ten aanzien van de burgerlijke partij en dat zij een gedeelte van de penale boetes heeft afbetaald, onvoldoende een werkelijk schuldinzicht blijkt.

De verzoekende partij gaat niet specifiek in op het feit of de minister terecht heeft geoordeeld dat sprake is van een ernstig bedreiging om een inreisverbod van tien jaar te kunnen opleggen, maar zij betwist wel het actueel karakter van het gevaar dat en de bedreiging die de verzoekende partij door haar persoonlijk gedrag zou uitmaken, en op grond waarvan de minister heeft geoordeeld dat het gepast is om haar zowel een bevel om het grondgebied te verlaten als een inreisverbod van tien jaar op te leggen. Zoals blijkt uit de weergegeven overwegingen van de minister, is hij op basis van verschillende elementen, die zowel samenhangen met de aard van de feiten als met bepaald gedrag van de verzoekende partij na haar veroordelingen, van oordeel dat redelijkerwijze kan worden verondersteld dat een schuldgevoel of spijt na een misdrijf haar vreemd is, en dat het feit dat zij zich in juni 2015 (zijnde bijna vier jaar vóór het nemen van de bestreden beslissingen) getuigt van het feit dat de verzoekende partij niet geneigd is zich te conformeren aan de maatschappelijke norm dat zij zich aan de wet moet houden, en bevestigt dit haar onbetrouwbaar karakter. De minister oordeelt daarnaast dat er geen verbetering in het gedrag van de verzoekende partij kan worden vastgesteld dat afbreuk vermog te doen aan het ernstig, reëel en actueel gevaar dat zij vormt. Hierbij gaat de minister concreet in op het betalen van de schadevergoeding aan de burgerlijke partij en de afbetaling van de penale boetes.

De verzoekende partij kan echter worden gevolgd waar zij stelt dat de minister in dit verband geen zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd. Ook kan de verzoekende partij gevolgd worden waar zij stelt dat zij in het kader van de hoorplicht haar standpunt niet op nuttige wijze kenbaar heeft kunnen maken, dat er haar geen enkele vraag werd gesteld in verband met haar huidige situatie en haar situatie in de gevangenis. Zij benadrukt dat zij nochtans op een positieve manier heeft gewerkt aan haar re-integratie en ook haar reclasseringsplan klaarmaakte.

In casu kan niet worden betwist dat de hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur van toepassing is. Zowel het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten als het bestreden inreisverbod van tien jaar zijn ernstige maatregelen die van aard zijn om de belangen van de verzoekende partij zwaar aan te tasten, en deze maatregelen zijn gesteund op het persoonlijk gedrag van de verzoekende partij. Uit de bovenstaande vaststellingen is immers gebleken dat de rechtspraak van het Hof van Justitie vereist dat de betrokkene door zijn persoonlijk gedrag een actuele, reële en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde vormt.

De verwerende partij betwist in haar nota met opmerkingen ook niet dat het hoorrecht, als beginsel van behoorlijk bestuur, van toepassing is. Zij stelt echter dat het volstaat dat de betrokkene de gelegenheid krijgt zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten, hetgeen ook schriftelijk kan gebeuren. Zij wijst daarbij op het feit dat de verzoekende partij per aangetekend schrijven van “26.04.2018” uitdrukkelijk werd uitgenodigd om alle relevante documenten en elementen aan de minister mee te delen, zodat deze mee in overweging zouden worden genomen bij het beslissen of al dan niet een einde aan het verblijf moest worden gesteld. Vervolgens wijst de verwerende partij erop dat de verzoekende partij op 24 mei 2017 een vragenlijst indiende en daarnaast ook tal van documenten heeft overgemaakt waarvan zij meent dat hieruit zou blijken dat haar verblijfsrecht niet beëindigd kan worden, en dat zij daarnaast ook op 28 februari 2019 een nieuwe vragenlijst hoorrecht heeft ingevuld. De verwerende partij besluit dat de verzoekende partij derhalve meermaals de mogelijkheid heeft gehad om naar behoren en daadwerkelijk haar standpunt kenbaar te maken.

De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier geen schrijven van 26 april 2018 blijkt en dat aan het verblijfsrecht van de verzoekende partij reeds een einde werd gesteld op 21 augustus 2017. Het blijkt wel dat aan de verzoekende partij op 24 mei 2017 een schrijven ter kennis werd gebracht, waarin wordt

gesteld dat de mogelijkheid bestaat dat het recht op verblijf van de verzoekende partij wordt ingetrokken en dat men haar de toegang tot het Belgische grondgebied en de Schengenruimte voor een bepaalde periode ontzegt. Er wordt daarbij aangegeven dat deze beslissing wordt genomen op grond van redenen van openbare orde. Ook wordt vermeld dat het intrekken van het verblijf en de duur van het inreisverbod afhangen van de persoonlijke situatie van de verzoekende partij, en dat het dus in haar belang is om op een correcte en complete wijze deze vragenlijst te beantwoorden. Er wordt tevens op gewezen dat, indien het recht op verblijf wordt ingetrokken, de verzoekende partij automatisch in illegaal verblijf in België zal zijn en dat jegens haar dus een verwijderingsmaatregel met inreisverbod kan worden genomen. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij aldus werd uitgenodigd haar standpunt kenbaar te maken, niet alleen over de eventuele beëindiging van haar verblijf, maar tevens over het eventuele opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten, al dan niet samen met een inreisverbod. Ook wist de verzoekende partij dat de beslissingen zouden worden genomen op grond van redenen van openbare orde.

Vervolgens stelt de Raad echter vast dat de vragen in de betrokken vragenlijst van 24 mei 2017 geen betrekking hebben op het actueel, reëel en voldoende ernstig karakter van de bedreiging voor de openbare orde. Zoals de verzoekende partij terecht stelt, werden er geen vragen gesteld over haar situatie in de gevangenis en over elementen met betrekking tot een mogelijke re-integratie of reclassering. Ook blijkt niet dat werd nagegaan welke houding de verzoekende partij thans aanneemt ten aanzien van de gepleegde feiten, de opgelegde straffen en de slachtoffers. Nochtans blijkt uit de bestreden beslissingen dat de minister hierover op meerdere vlakken een oordeel velt, al dan niet op basis van veronderstellingen, en hierop zijn vaststelling steunt dat de bedreiging die de verzoekende partij vormt voor de openbare orde, een actueel, reëel en voldoende ernstig karakter heeft. De Raad ziet niet in op welke manier de verzoekende partij op deze elementen had kunnen ingaan in het kader van vragen die betrekking hebben op haar verblijf(plaats) in België, op de aanwezigheid van familie, minderjarige kinderen of een partner/echtgenoot in België of in het buitenland, op haar scholing en beroepsverleden (in België en in het buitenland), op eventuele opsluitingen of veroordelingen in het buitenland, op ziektes en op redenen waarom zij niet naar haar land kan terugkeren. Ook een volgende vragenlijst, ingevuld op 7 of 8 juni 2017, bevat dezelfde vragen.

De vragenlijst van 28 februari 2019 waarnaar de verwerende partij verwijst, geeft duidelijk aan dat deze een hoorrecht betreft, omdat de verzoekende partij is aangetroffen in illegaal verblijf en zij op dit ogenblik in de gevangenis wordt vastgehouden, waarbij wordt gesteld dat zij in het bezit zal worden gesteld van een bevel om het grondgebied te verlaten (al dan niet met vasthouding) met het oog op haar terugkeer naar haar herkomstland of een ander land waarnaar zij terug mag keren of een verblijfsrecht heeft. Deze vragenlijst heeft bijgevolg alleszins geen betrekking op het eventueel opleggen van een inreisverbod, en maakt ook niet duidelijk dat het bevel om het grondgebied te verlaten om redenen van openbare orde zou worden opgelegd. Bovendien bevat deze vragenlijst geen andere (en bovendien zelfs minder) vragen dan de voormelde vragenlijsten.

Bijgevolg blijkt dat de vragenlijsten die aan de verzoekende partij werden voorgelegd om haar te horen, weliswaar betrekking hebben op bepaalde elementen die relevant kunnen zijn in het licht van de concreet te nemen beslissingen, zoals wat betreft de familiale en andere banden met België en met het land van herkomst, maar dat met betrekking tot andere elementen, in het bijzonder het actueel, reëel en voldoende ernstig karakter van het gevaar voor de openbare orde, relevante vragen ontbreken. Nochtans kon de minister slechts overgaan tot het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten *“om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid”* en kon hij slechts een inreisverbod van meer dan vijf jaar (*in casu* tien jaar) opleggen in het geval van *“een ernstige bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid”*. Gelet op de duidelijke bewoordingen van artikel 45 van de vreemdelingenwet en op de hoger aangehaalde rechtspraak van het Hof van Justitie is het dus ten zeerste relevant of het gedrag van de verzoekende partij *“een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving”* vormt. Bovendien dateert het op 24 mei 2017 en 7 of 8 juni 2017 uitgevoerde hoorrecht reeds van bijna twee jaar vóór het nemen van de bestreden beslissingen op 8 maart 2019. Uit het bovenstaande blijkt tevens dat het op 28 februari 2019 uitgeoefende hoorrecht om meerdere redenen gebrekkig is.

Zoals de verwerende partij in haar nota met opmerkingen ook aanvoert, heeft het vervullen van de hoorplicht echter slechts zin voor zover het horen van de betrokkene de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden (*cf.* RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Met andere woorden kan het niet voldoen aan de hoorplicht slechts dan tot de vernietiging van de aan de verzoekende partij opgelegde nadelige

beslissingen leiden, indien de verzoekende partij bij het vervullen van haar hoorrecht informatie kan aanreiken op grond waarvan de minister had kunnen overwegen om deze nadelige beslissingen niet te nemen dan wel minder nadelige beslissingen te nemen. De verwerende partij voert aan dat de verzoekende partij gewag maakt van haar beweerde inzet tot re-integratie en een reclasseringsplan, maar dat zij in gebreke blijft te duiden waaruit de beweerde inzet zou moeten blijken, en dat geen gunstig reclasseringsplan werd voorgelegd.

De verzoekende partij wijst in haar verzoekschrift op het feit dat zij een reclasseringsplan heeft uitgewerkt dat klaar is, maar nu enkel wordt bemoeilijkt door haar precare verblijfssituatie, en dat zij een aantal strafonderbrekingen heeft gehad die telkens zeer positief en zonder problemen zijn verlopen. Zij voert aan dat in de beslissingen geen enkele verwijzing kan worden teruggevonden die impliceert dat zij in de gevangenis hard werkt aan haar re-integratie en dat de minister geen rekening heeft gehouden met haar positieve vooruitgang in de gevangenis en met de context van haar veroordelingen. Zij stelt in dit verband dat zij in het verleden in aanraking kwam met slechte vrienden, waardoor ook zijzelf op het verkeerde pad kwam, vaak met hen uitging en regelmatig alcohol nuttigde, waardoor het vaak misliep en zij dingen deed waar zij nu oprecht spijt van heeft. De verzoekende partij stelt tevens dat geen verder onderzoek werd gedaan naar haar inzet om zich te re-integreren in de maatschappij, hetgeen volgens haar nochtans onontbeerlijk is wanneer men besluit om een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen, gepaard gaand met een inreisverbod voor een duur van tien jaar. Zij geeft aan dat zij thans heeft ingezien dat haar familie veel belangrijker is en dat zij daarom voor de toekomst enkel wil inzetten op haar familierelaties en verder werken aan haar toekomst. Zij haalt verder aan dat ook de psychosociale dienst (PSD) en de directie van de penitentiaire inrichting intussen hebben opgemerkt dat zij zeer correct is in de gevangenis en zich steevast inzet om volledig te re-integreren in de samenleving, en dat haar evaluaties steeds positief zijn. Ten slotte voert zij aan dat zij het slachtoffer bijna integraal heeft vergoed.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in dit verband een aantal stukken bij haar verzoekschrift voegt en dat zij in meerdere van deze stukken een aantal elementen benadrukt. Stuk 5 bij het verzoekschrift is een schrijven van de FOD Financiën van 7 juli 2017 met de penale boeten die de verzoekende partij nog is verschuldigd als gevolg van haar veroordelingen, waarbij melding wordt gemaakt van een totaal verschuldigd bedrag van 2.816,47 euro en waarvoor een aflossingsplan is toegestaan voor 25 euro per maand. Stuk 6 betreft een actualisatieverslag met het oog op elektronisch toezicht van 10 mei 2017, waarin psycholoog K. B. een negatief advies voor elektronische toezicht geeft. Hierin zijn de volgende zinnen of zinsneden in de verf gezet: *“[betrokkene is] vriendelijk en correct in contact”, “disciplinair stellen er zich geen problemen”, “[een] zinvolle dagbesteding en een begeleiding lijken hiervoor noodzakelijk”*. In het onderdeel *“Reclassering”* wordt aangegeven dat de verzoekende partij penitentiair verlof bij haar ouders kreeg toegekend en dat de SURB van mening was dat een aantal verloven nuttig konden zijn om een permanent verblijf aldaar te evalueren. Er wordt gesteld dat de verzoekende partij reeds drie keer op verlof ging en dat deze verloven *“voor zover wij weten”* volgens de opgelegde voorwaarden en zonder problemen verliepen. Vervolgens wordt gesteld dat wordt geopteerd voor de weg der geleidelijkheid en dat eerst voor elektronisch toezicht wordt geopteerd. Er wordt op gewezen dat de reclassering van de verzoekende partij echter nog niet volledig is uitgewerkt, dat zij terecht kan bij haar ouders en kan starten aan de opleiding bekister, maar dat het nog wachten is op een nieuwe startdatum (voor deze opleiding). Ook is volgens het verslag de begeleiding nog niet in orde en staat een derde intakegesprek gepland. Stuk 7 is een globaal psychosociaal voorlichtingsrapport met het oog op elektronisch toezicht en beperkte detentie van 9 september 2016, waarin attaché psycholoog C. G. negatief adviseert voor elektronisch toezicht en beperkte detentie. In dit stuk wordt benadrukt dat de verzoekende partij snel Nederlands leerde. De Raad stelt verder vast dat in dit stuk ook een onderdeel wordt gewijd aan de *“houding van betrokkene ten aanzien van de feiten en de slachtoffers”*. Verder wordt in dit verslag het reclasseringsplan geëvalueerd. Er wordt hierbij aangegeven dat de verzoekende partij nog geen concreet plan kan voorleggen, dat het haar eerste detentie betreft en het haar nog niet duidelijk is hoe het allemaal precies in elkaar zit. Er wordt gesteld dat zij wel gemotiveerd lijkt om het anders aan te pakken en dat er een vastbeslotenheid uit haar houding spreekt. Stuk 8 betreft een verslag en advies van de directeur betreffende elektronisch toezicht van 19 mei 2017. In dit stuk wordt onder meer ingegaan op het risico van het plegen van nieuwe ernstige strafbare feiten, waarbij onder meer wordt aangegeven dat een integrale psychosociale begeleiding wordt aangewezen geacht en dat het voorgestelde reclasseringsplan *“o.i.”* voldoende garanties kan bieden, indien volledig uitgewerkt. Ook wordt gesteld dat de verzoekende partij vatbaar lijkt voor justitiële interventies en dat zij stelt spijt te hebben van de weg die zij gekozen heeft. In het verslag wordt *“vandaag”* een negatief advies tot toekenning van het elektronisch toezicht uitgebracht, maar wordt toegevoegd dat, indien de begeleiding en de dagbesteding (startdatum opleiding) ter zitting

zijn geconcretiseerd, het verzoek van de verzoekende partij kan worden ondersteund. Stuk 9 betreft een advies van de directeur betreffende periodieke uitgaansvergunning van 9 mei 2017. In dit stuk wordt het volgende in de verf gezet: *“Heden lijkt betrokkene oprecht gemotiveerd om zijn leven terug op het juiste spoor te krijgen”* en *“betrokkene lijkt vatbaar voor justitiële interventies”*. Ook in dit stuk wordt nog gesteld dat de verzoekende partij spijt te hebben van de weg die zij gekozen heeft en dat het voorgestelde reclasseringsplan “o.i.” voldoende garanties kan bieden, indien volledig uitgewerkt. Dit stuk besluit met een positief advies voor de gevraagde uitgangsvergunningen. Stuk 10 is een vonnis van de strafuitvoeringsrechtbank (hierna ook: SURB) te Antwerpen van 31 augustus 2017 tot afwijzing van een voorwaardelijke invrijheidstelling en tot afwijzing van een elektronisch toezicht. De volgende zinsneden worden benadrukt: *“[de agressieve feiten werden] gepleegd in groep en onder invloed van alcohol”* en *“de rechtbank kan vandaag niet anders dan vaststellen dat u bij gebrek aan verblijfsrecht geen veilig en uitgewerkt reclasseringsplan voorlegt”*. In het vonnis wordt ervoor aangegeven dat de verzoekende partij bij haar moeder en stiefvader in Hoboken wenst te verblijven, een opleiding bekister-ijzervlechter bij de VDAB wenst te volgen en bij VAGGA in begeleiding wenst te gaan. Ook wordt aangegeven dat zij haar schulden afbetaalt en dat de rechtbank erop aandringt dat de verzoekende partij de inspanningen op dit vlak verder zet. Vervolgens stelt de rechtbank dat intussen, op 21 augustus 2017, echter het verblijfsrecht van de verzoekende partij werd ingetrokken en dat zij ter zitting samen met haar advocaat aangeeft de nodige stappen te zullen ondernemen om opnieuw verblijfsrecht te bekomen.

De Raad stelt vast dat, in tegenstelling tot wat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen stelt, deze stukken zich niet in het administratief dossier bevinden. Dit beantwoordt ook aan hetgeen door de Raad wordt vastgesteld in zijn arrest nr. 207 387 van 31 juli 2018, waarin hij het beroep verwerpt gericht tegen de beslissing tot beëindiging van het verblijf van de verzoekende partij. In het arrest somt de Raad immers een aantal stukken op, die qua omschrijving en op grond van de inventaris bij het betrokken verzoekschrift, beantwoorden aan de hoger beschreven stukken 5 tot en met 9 bij het huidige verzoekschrift. In het betrokken arrest wordt weliswaar aangegeven dat het huidige stuk 8 dateert van 9 mei 2017 in plaats van 19 mei 2017, maar dit lijkt op basis van de omschrijving en de inventaris een materiële vergissing te zijn. Met betrekking tot het stuk 10, het vonnis van de SURB van 31 augustus 2017, stelt de Raad vast dat attaché L. V. van de Dienst Vreemdelingenzaken op 20 juni 2017 een e-mail richtte aan de “DLD Wortel Grf (EPI)” met de vraag of het mogelijk was om de SURB-vonnissen inzake elektronisch toezicht en voorlopige invrijheidstelling toe te sturen, alsook de adviezen van het openbaar ministerie. Op dezelfde dag maakte penitentiair administratief assistent G. L. van de Dienst Strafinrichting Wortel per e-mail het SURB-vonnis van 25 november 2016 tot afwijzing van de beperkte detentie en het elektronisch toezicht over (dit vonnis lijkt zich niet in het administratief dossier te bevinden), alsook de bijbehorende adviezen van het openbaar ministerie. In een advies van 24 oktober 2016 adviseert het openbaar ministerie negatief. Er wordt aangegeven dat de directeur negatief adviseert en dat de verzoekende partij geen uitgewerkt en geattesteerd reclasseringsplan voorlegt, en dat zij nog volop bezig is dit uit te werken. In dezelfde e-mail gaf G. L. aan dat de aanvraag tot voorlopige invrijheidstelling van de verzoekende partij nog in behandeling was, dat er al een advies van het openbaar ministerie binnen was, maar dat de aanvraag op 22 augustus 2017 door de SURB zou worden besproken. Het advies van het openbaar ministerie van 15 mei 2017 werd bijgevoegd. Hierin wordt aangegeven dat de directeur negatief adviseert, dat het elektronisch toezicht en de beperkte detentie op 25 november 2016 werden afgewezen en dat werd aangedrongen op de weg der geleidelijkheid, dat de verzoekende partij ondertussen in januari een penitentiair verlof bij haar ouders doorbracht en dat dit correct verliep. Daarnaast wordt gesteld dat haar reclasseringsplan niet volledig is uitgewerkt, dat van haar opleiding bekister geen attest voorligt en dat bovendien een beperkte detentie of elektronisch toezicht eerder aangewezen lijkt. Als besluit wordt negatief geadviseerd. Het vonnis van de SURB van 31 augustus 2017 (dat de verzoekende partij als stuk 10 bij haar verzoekschrift voegde) blijkt niet uit het administratief dossier, zodat aldus niet blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken het resultaat van de door penitentiair administratief assistent G. L. van de Dienst Strafinrichting Wortel aangekondigde zitting van de SURB van 22 augustus 2017 heeft afgewacht. Ook blijkt uit het administratief dossier niet dat de Dienst Vreemdelingenzaken tussen 20 juni 2017 en het nemen van de thans bestreden beslissingen op 8 maart 2019 de situatie nog verder heeft opgevolgd in het licht van de concreet te nemen beslissingen.

Op basis van de inhoud van de bovenstaande stukken kan de Raad slechts vaststellen dat niet valt uit te sluiten dat deze een ander licht hadden kunnen werpen op de vaststellingen van de minister dat redelijkerwijze kan verwacht worden dat een schuldgevoel of spijt na een misdrijf de verzoekende partij vreemd is, dat zij niet geneigd is zich te conformeren naar de maatschappelijke norm dat zij zich aan de wet moet houden en een onbetrouwbaar karakter heeft, en dat er geen verbetering in haar gedrag kan worden vastgesteld dat vermag afbreuk te doen aan het ernstig, reëel en actueel gevaar dat zij vormt

voor de openbare orde. Hetzelfde geldt voor de vaststellingen dat de verzoekende partij geen lessen trekt uit haar veroordelingen en dat zij de ernst van haar daden niet blijkt of niet wenst in te zien, en ook niet schijnt te begrijpen dat haar gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is, en dat uit haar persoonlijk handelen dan ook een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren komt waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat zij dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen. Ook valt niet uit te sluiten dat de minister, indien hij het geheel van de gegevens dat uit de voormelde stukken blijkt, had bekeken samen met de maandelijkse betaling van de schadevergoeding aan de burgerlijke partij en de gedeeltelijke afbetaling van de penale boetes, tot een ander besluit was gekomen met betrekking tot het al dan niet voldoende werkelijk schuldinzicht van de verzoekende partij. Hetzelfde geldt voor zijn beoordeling van het gegeven dat de verzoekende partij op 27 juni 2015 haar enkelband heeft uitgedaan en op 14 maart 2016 uiteindelijk weer aangehouden werd. De betrokken stukken dateren immers allen van na deze periode. Aangezien de Raad hoger reeds heeft vastgesteld dat uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de minister zich voor zijn beoordeling van het actueel, reëel en voldoende ernstig karakter van het gevaar voor de openbare orde uitdrukkelijk op de aangehaalde elementen stoelt, kan de verwerende partij niet gevolgd worden waar zij stelt dat de verzoekende partij niet aannemelijk kan maken dat zij, mocht zij naar behoren zijn gehoord, elementen naar voren had kunnen brengen die de bestreden beslissingen hadden kunnen beïnvloeden. Een schending van de hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur wordt dan ook aannemelijk gemaakt. De Raad benadrukt nog dat het niet aan hem als annulatierechter toekomt om deze elementen in de plaats van de minister te beoordelen.

Bijkomend kan de verzoekende partij worden gevolgd waar zij stelt dat de minister geen zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd, nog los van de begane onzorgvuldigheden in het licht van de hoorplicht. Zoals hoger reeds vastgesteld, blijkt niet dat de minister na 20 juni 2017 nog enige opvolging heeft gedaan van de strafrechtelijke situatie van de verzoekende partij, ook al werden de thans bestreden beslissingen slechts op 8 maart 2019 genomen. Ook blijkt uit de voormelde e-mail van 20 juni 2017 dat de Dienst Vreemdelingenzaken hoe dan ook slechts de vonnissen van de SURB en de adviezen van het openbaar ministerie had opgevraagd. Uit de door de verzoekende partij naar voren gebrachte stukken blijkt echter dat ook de adviezen die door de gevangenisdirecteur en door de psychosociale dienst voor de SURB worden gegeven, ten zeerste relevant kunnen zijn.

Daarnaast blijkt ook niet dat de minister rekening heeft gehouden met de elementen aangaande de houding van de verzoekende partij ten aanzien van het pad dat zij in het verleden heeft bewandeld en haar ingesteldheid voor de toekomst, die wél reeds blijken uit het administratief dossier. Zo wordt in een DID/NOTA van 30 maart 2017, opgesteld door attaché C. T. van de Dienst Vreemdelingenzaken het volgende gesteld: *“Betrokkene wil niet terug naar Litouwen omdat zijn familie in België woont (en werkt). Hij is door foute vrienden op het verkeerde pad terecht gekomen en hij probeert nu dit recht te zetten in de gevangenis”*. Ook verklaart de verzoekende partij in de meest recente vragenlijst van 28 februari 2019 onder meer het volgende in verband met redenen die zij heeft waarom zij niet naar haar eigen land kan terugkeren: *“Helpt van mijn leven heb ik in België doorgebracht ik heb fouten gemaakt waar ik nu voor boet. (...) Hopelijk krijg ik nog een kans om te tonen dat ik anders ook kan en wil”*. Ondanks het feit dat de minister in de bestreden beslissingen uitdrukkelijk de elementen opsomt die de verzoekende partij in de voormelde vragenlijst verklaarde, blijkt niet dat hij met deze elementen en de elementen op grond waarvan de voormelde DID/NOTA werd opgesteld, rekening heeft gehouden. Ook in deze zin kan een schending van de zorgvuldigheidsplicht, en bijkomend van de formele motiveringsplicht, worden aangenomen.

In haar nota met opmerkingen herneemt de verwerende partij in antwoord op het betoog van de verzoekende partij meermaals de vaststellingen van de minister. De Raad heeft echter vastgesteld dat de minister tot deze vaststellingen is gekomen door zowel de hoorplicht als de zorgvuldigheidsplicht te schenden, zodat deze vaststellingen niet overeind kunnen blijven en de verwerende partij ernaar dan ook niet langer kan verwijzen.

Verder stelt de Raad nog vast dat de verwerende partij een *a posteriori*-motivering aanvoert, daar waar zij stelt dat de waarde van de voormelde stukken zeer beperkt is, daar het evident is dat de verzoekende partij, zolang zij onder toezicht staat, geen nieuwe misdrijven zou plegen. Deze motivering komt niet voor in de bestreden beslissingen, zodat de verwerende partij deze ook niet voor het eerst kan aanvoeren in haar nota met opmerkingen, om zo gebreken in de bestreden beslissingen te herstellen. Bovendien heeft de verzoekende partij ook geenszins aangevoerd dat uit de stukken moet blijken dat zij geen nieuwe misdrijven heeft gepleegd of zou plegen. Zij heeft deze stukken immers ingeroepen om

aan te tonen dat zij zich wel degelijk inzet voor haar re-integratie en reclassering, en dat zij zich steeds correct heeft gedragen.

Met betrekking tot het reclasseringsplan van de verzoekende partij, kan de verwerende partij op zich gevolgd worden dat uit meerdere door de verzoekende partij voorgelegde stukken blijkt dat nog geen (volledig) uitgewerkt reclasseringsplan werd voorgelegd. De verzoekende partij benadrukt in haar verzoekschrift echter dat haar reclasseringsplan nu enkel wordt bemoeilijkt door haar precare verblijfssituatie. Dit lijkt te worden bevestigd in het voormelde vonnis van de SURB van 31 augustus 2017, waarin de rechtbank eerst verwijst naar de intenties van de verzoekende partij qua verblijf, opleiding en begeleiding, maar vervolgens vaststelt dat haar verblijfsrecht ondertussen werd ingetrokken, en ten slotte het volgende besluit: *“De rechtbank kan vandaag niet anders dan vaststellen dat u bij gebrek aan verblijfsrecht geen veilig en uitgewerkt reclasseringsplan voorlegt. Het elektronisch toezicht en de voorwaardelijke invrijheidstelling worden afgewezen.”* Bovendien motiveert de minister hoe dan ook niet met betrekking tot het al dan niet uitgewerkt zijn van een reclasseringsplan, aangezien hij er zelf geen onderzoek naar gevoerd heeft en hij de verzoekende partij niet de gelegenheid heeft gegeven om op een behoorlijke manier haar standpunt naar voren te brengen. Elk betoog van de verwerende partij in haar nota met opmerkingen met betrekking tot dit reclasseringsplan maakt aldus hoe dan ook een *a posteriori*-motivering uit.

Met haar betoog kan de verwerende partij geen afbreuk doen aan de vaststellingen van de Raad.

Een schending van de hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en van de zorgvuldigheidsplicht, en bijkomend van de formele motiveringsplicht, wordt aannemelijk gemaakt.

3.4 De beide middelen zijn in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. De overige aangevoerde schendingen behoeven geen verder onderzoek.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 8 maart 2019 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten en inreisverbod, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juli tweeduizend negentien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE